

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE RADJAH VAN INDRAGORA

N° 2438

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De radjah van Indragora

HOOFDSTUK I

EEN KENNISMAKING

Het was een druk en levendig schouwspel op het grote gazon midden in het park, dat zich uitstrekte achter het prachtige slot van Lord Hargreaves, op slechts enkele kilometers afstand ten noorden van de Engelse hoofdstad gelegen, niet ver van de Theems. Het kasteel stond op de top van een lage heuvel, zodat men uit de ramen een heerlijk uitzicht genoot over de bijgelegen dorpen, de groenende dalen van het graafschap Warwickshire, en een groot gedeelte van de rivier.

Alom hoorde men de opgewekte stemmen van een groot aantal gasten, die door de lanen van het uitgestrekte park wandelden of zich verzameld hadden rondom een plankier in het mid-

den van het grasperk, waar een tiental jonge meisjes in Grieks gewaad een folkloristische dans uitvoerden.

De gasten waren voor het merendeel afkomstig uit de hogere kringen, ofschoon Lord Hargreaves als zeer liberaal bekend stond en er niet voor schroomde officieren en kunstenaars, schrijvers en zelfs toneelspelers van naam te ontvangen.

Op het tuinfeest hetwelk de graaf gaf ter ere van de verjaardag van zijn oudste dochter, was een groot aantal personen verschenen, want Lady Hargreaves stond er voor bekend, dat zij zulke feesten voortreffelijk wist te organiseren en steeds de een of andere ver-

rassing voor haar gasten had voorbereid.

Zo waren dezen allereerst onthaald op een wedren tussen poneys, bereiden door een aantal gasten, allen in een of ander historisch kostuum gestoken, de een als Napoleon, de tweede als Nero, een derde als Wellington en nog een aantal andere historische beroemdheden.

Vervolgens had men kunnen genieten van een spiegelgevecht tussen uitstekend nagebootste oorlogsschepen in miniatuur op de grote vijver, en nu waren de gasten in verrukking over de dans van de tien danseressen, die expresselijk tot dit doel waren bijeengekomen en deze Griekse hendersdans hadden ingestudeerd.

Onder de gasten bevond zich ook Lord William Aberdeen en zijn vriend en medewerker Charles Brand, in welke personen geen enkele van de honderden gasten ook maar een ogenblik de veel gezochte John Raffles en diens trouwe vriend en secretaris hadden gezocht.

Toch waren de bekende philanthroop, die met volle handen het geld om zich heen strooide tot heil der armen en verdrukten, en de Grote Onbekende, een en dezelfde persoon.

Maar wie zou ooit gedacht hebben, dat deze elegant geklede man, met zijn kaarsrechte houding, zijn uitgebreide kennis, en zijn gemak om zich in de hoogste kringen te bewegen, identiek was met de vermaarde inbreker, naar wie de politie, niet alleen van Engeland, maar van het gehele vasteland, ja zelfs van Amerika, reeds jaren lang zocht, zonder dat het haar ooit gelukt was hem langer dan vierentwintig uren in haar macht te houden, terwijl zij nog altijd niet wist, wie de Gentleman-Inbreker eigenlijk was.

Raffles had de uitnodiging om bij het tuinfeest tegenwoordig te zijn, aangenomen, omdat hij zich een beetje verveelde en hier op enige afleiding hoopte.

Hij had echter nauwelijks een half uur door de vele zalen en door het park rondgezworven, of hij had reeds berouw van zijn komst.

Brand, die op het gelaat van zijn vriend kon lezen als in een openge-

slagen boek, schudde het hoofd en zei:

— Je bent toch wel moeilijk te voldoen, Edward, we zijn hier in een prachtig park, de bediening is voortreffelijk, het is een heerlijke zomerdag, er zijn hier liefstallige en mooie vrouwen te kust en te keur en toch schijn je je te vervelen.

Een flauw glimlachje speelde om de lippen van de Grote Onbekende.

— Je moet er maar niet op letten, Charles, het zal wel aan mij liggen. Maar ik vind al die mensen precies hetzelfde, of ik ze nu aantref in het park van Lord Hargreaves of in de salons van Lady Hardings, of zelfs aan het hof. Steeds dezelfde beate gezichten, de nietszeggende glimlachjes, en afgezaagde banaliteiten.

— Maar het feest zelf dan, merkte Brand verwijtend op.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik kan er niet erg over roepen; je kunt wel zien, dat Lord Hargreaves nog nooit in India is geweest en niet aan het hof van een of andere schatrijke Indische vorst heeft verkeerd, anders zou hij waarschijnlijk dit gedoe in zijn park niet met de naam van tuinfeest bestempelen.

— Je spreekt daar van Indië, zei Brand op zachte toon. Weet je dat er ons nog een verrassing te wachten staat? Ik vernam het zoëven van Irwin Price.

— Is die hier? vroeg Raffles.

— Ja, een kwartier geleden gekomen.

— En zijn vrouw?

— Die is met hem meegekomen.

— En nu je verrassing?

— Lord Hargreaves heeft Saya Goekwar Sindhia, de Radjah van Indragora uitgenodigd, en dit hoge heerschap moet beloofd hebben, dat hij zou komen. Wacht maar even, daar zie ik Irwin Price met zijn vrouw aan het einde van de laan aankomen.

Inderdaad wandelde door de brede laan van kastanjabomen, waar Raffles en Brand zich op het ogenblik bevonden, een aantal dames en heren, blijkbaar in een druk gesprek met elkaar gewikkeld.

Raffles bleef staan.

Hij hield zijn blik gevestigd op een

volslanke vrouw van rijzige gestalte, naast een man die ongeveer een hoofd kleiner was dan zij, en die een paar schreden voor het groepje uitliepen.

— Nog altijd even bleek, nog altijd van marmer, mompelde Raffles half voor zich heen.

— Wie bedoel je? vroeg Brand zacht, daar de gasten reeds naderden. Bedoel je mevrouw Price?

Raffles knikte bevestigend.

— Ik heb haar een paar jaren geleden leren kennen, tijdens een reis door Amerika, en daarna heb ik haar hier in Londen verscheidene malen aangetroffen, altijd even bleek en even koel en stil. En ik mag er wel aan toevoegen: nog altijd even knap.

— Ja, mooi is zij zeker, moest Brand toegeven, terwijl zijn ogen vol bewondering bleven rusten op het bleke gelaat met de ernstige trekken van de vrouw met haar koninklijke houding, en haar onberispelijke démarche.

Zij was groter dan alle andere vrouwen die in haar gezelschap waren en hare grote, donkere ogen schenen steeds naar één punt in de verte te staren.

Raffles maakte een diepe buiging, zodra het groepje genaderd was, trad op Marjelyn Price toe en kustte haar hoffelijk de hand.

Een trek van blijde verrassing gleed over het gelaat der jonge vrouw.

— Men schijnt het aan het toeval te moeten overlaten mylord, om het genoeg te hebben u weer eens te zien, zei zij op zacht, verwijtende toon.

— Ik heb in de laatste maanden zeer drukke bezigheden gehad, mevrouw, zei Raffles, terwijl er een eigenaardige glimlach om zijn lippen speelde en gij kunt wel begrijpen, hoe belangrijk die zaken waren, als ik er zelfs moest afzien van het genoeg, u te zien en te spreken.

Mr. Irwin Price was intussen naderbij gekomen.

Hij was een kleine man, met een donker uiterlijk, een platte schedel, waarop nog slechts weinige haren aanwezig waren, vierkante kaken en zwarte, diepliggende ogen onder borstelige wenkbrauwen.

Hij trad op Raffles toe en rukte

hem de hand, met de gemeenzaamheid van een man, die gelooft, dat zijn rijkdom hem alles veroorlooft.

Inderdaad behoorde Irwin Price tot een van de rijkste inwoners van Londen.

Zijn huis was prachtig ingericht, hij hield er een renstal op na, enige auto's en zijn schilderijenverzameling was wijd en zijd vermaard.

— Wel, mylord, begon hij met een zonderling hoge stem, die men van iemand van zijn uiterlijk, niet zou verwachten hebben, hebt gij dat bruine heerschap reeds gezien?

— Wie bedoelt gij, Mr. Price? vroeg Raffles koel.

— Wie zou ik anders bedoelen dan die Radjah met zijn onuitsprekelijke naam, riep Price uit.

Onderwijl scheen zijn vrouw over het hoofd van haar man heen in de verte te staren.

Plotseling kwamen een paar jonge meisjes aan rennen.

Reeds in de verte riepen zij:

— De Radjah is aangekomen.

— Waar is hij? Waar is hij? riepen verscheidene stemmen door elkaar.

— Hij wordt op het ogenblik begroet door de gastheer, werd er geantwoord.

— Nu, dan moesten wij dat wonderdier maar eens gaan bekijken, riep Irwin Price luidruchtig.

— Wat is er eigenlijk voor wonderlijks aan, Mr. Price? vroeg Raffles.

— Wel, mylord, hij is een en al mysterie, antwoordde Price verheugd, dat Zijne Lordschap juist hem om indichtingen had gevraagd. Daar is om te beginnen zijn kleding. Hij ziet er uit als een Prins uit de dultend en één nacht, met een doek om het hoofd gewonden, als of de dokter hem koude compressen heeft voorgeschreven. Daar zijn ten tweede zijn juwelen die huns gelijke hier in Engeland niet hebben. Vervolgens zijn verblijfplaats, die eigenlijk niemand goed kent. Het heet wel, dat hij in het Hotel Cecil logeert, maar daar ziet men hem slechts zelden. En dan ten slotte zijn fabelachtige rijkdom.

— Is hij werkelijk zo vermogend? vroeg Raffles belangstelsel.

— Of hij vermogend is, mylord? Wel ik geloof dat hij morgen aan de dag de helft van Londen zou kunnen kopen, als hij er lust in had. Sommigen schatten zijn vermogen op veertig miljoen pond sterling, maar ik geloof dat het minstens tweemaal zo groot is.

— Dat is niet mis, riep Brand onwillekeurig uit.

— Gij moest zijn paarden eens zien, Mr. Brand, riep Price. Hij heeft een gedeelte van zijn stoeterij uit India hierheen gebracht, en alleen voor het vervoer van die acht prachtige, smetteloos witte Arabische hengsten, heeft hij zo iets als duizend pond sterling moeten betalen.

— Wat doet hij er eigenlijk hier mee? vroeg Brand.

— Wat hij er mee doet? Wel, voor zijn rijtuigen spannen.

— Heeft hij dan geen auto?

— Hij heeft drie Rolls Roys en een Bentley, zoals zelfs de koning ze niet heeft, maar hij zit het allerliefst op de bok van zijn spider, achter twee van zijn paarden. Maar ook ziet men hem vaak op de hoge zetel van zijn mailcoach, en ik verzeker u, dat het een prachtig gezicht is, hem zijn vier schimmels te zien besturen.

Men der jonge meisjes haalde haar neusje op.

— Vier schimmels voor een mailcoach, riep zij uit, wie heeft daar ooit van gehoord? Dat strijdt immers tegen alle sportgebruiken.

— Daarin hebt ge gelijk, miss, riep Price lachend uit. Maar aan onze Engelse sportgebruiken storen die Indische nabobs zich niet. Men heeft hem al eens aan het verstand trachten te brengen, dat er voor een mailcoach niets anders gespannen mogen worden dan hackneys, die slechts twee aan twee dezelfde kleur mogen hebben, maar hij gímlachte slechts en zei: «Ik heb mijn schimmels meegebracht om er mee te rijden, en niet om ze in de stal te laten staan. Bovendien zijn uw paarden niet zo mooi als de mijne.»

— En daar heeft hij gelijk in, liet nu de matte stem van Marjolyn Price zich horen. Zijn paarden zijn wonderen

van schoonheid.

Raffles wierp haar een blik toe.

Hij zag, dat haar donkere ogen over het hoofd van haar man weer in de verte dwaalden, als zochten zij daar iets.

Onder het spreken was het groepje gasten de brede laan ten einde gelopen.

Zij bevonden zich nu aan het begin van het gazou dat zich voor het huis uitstreckte.

Op het terras, dat langs een groot gedeelte van de voorgevel liep, verdrong zich een groot aantal gasten.

In het midden daarvan zag men iets wits langzaam bewegen.

— Heb ik het niet gezegd? vroeg Mr. Price zegevierend. Hij heeft zijn witte hoofdpijndoek alweer om.

Langzaam naderde het groepje het terras.

De gastheer, die met zijn brede schouders boven bijna alle andere uitstak, had hen in het oog gekregen en wenkte hen om naderbij te komen.

De gasten maakten plaats, en het volgende ogenblik stond Marjolyn Price tegenover Saya Sindhia.

— Sta mij toe, lieve Marjolyn, dat ik je voorstel aan Zijne Hoogheid Sindhia, Radjah van Indragora, zei Lady Hargreaves, die naast haar man stond. Hoogheid, zo wendde zij zich tot de Radjah, dit is Mrs. Marjolyn Price.

De Indiër maakte een langourenze, diepe buiging voor de schone vrouw.

Toen hij zich weer oprichtte, bleven zijn grote fluweel zwarte ogen een ogenblik vol bewondering op het gelaat van de jonge vrouw rusten.

Maar reeds het volgende moment klonk de stem van de gastvrouw opnieuw:

— En dit is Lord William Aberdeen, van wie ik u reeds verteld heb.

De beide mannen stonden tegenover elkaar.

De staalgrijze ogen van Raffles boorden zich in de gitzwarte van de Indiër.

In een oogwenk had Raffles de trekken van de Radjah in zich opgenomen.

Saya Sindhia kon inderdaad een knappe vent worden genoemd.

Hij was groot en gebouwd als een jonge atleet uit de Griekse oudheid.

Zijn hoofd was edel van vorm, het gelaat licht bruin gekleurd, de neus groot maar van nobele vorm, maar de ogen vielen het meest op.

Zij wisselden herhaaldelijk van uitdrukking, waren nu eens zacht als van een vrouw, dan weer leken zij vuur te schieten en schitterden zij als karbonkels.

Nu en dan werden de wenkbrauwen samengetrokken en dan verkreeg zijn gelaat plotseling een harde, wrede uitdrukking.

De Radjah was voor deze gelegenheid geheel in witte zijde gekleed.

De broek, wijd tot onder de knieën, sloot vandaar nauw om de lendenen en verdween in een paar lage schoenen van geel leder, met opstaande punten, en lage hakken.

Dit gewaad was rijk met zilveren

tressen en passementen bestikt.

Om zijn hals droeg hij een dunne gouden ketting aan het einde waarvan een kunstig uit ivoor gesneden olifant hing.

Op het hoofd droeg hij een met de uiterste zorg gebonden tulband, eveneens van witte zijde, vooraan versierd met een smaragd ter grootte van een hazelnoot, waaruit een witte reigerveer opstak.

Hij had de hand van Raffles gevat en zei nu in voortreffelijk Engels, zonder enig accent:

— Ik ben nog niet zeer doorkneed in de Engelse omgangsvormen, mylord, daar ik mijn land nog nooit voor dien verlaten heb, maar ik verzoek u het niet als een compliment te beschouwen, als ik u zeg, dat ik inderdaad verheugd ben met u kennis te maken.

HOOFDSTUK II

DE LIEFDE VAN EEN INDIËR

Er waren omstreeks veertien dagen verlopen sedert Raffles op het landgoed van Lord Hargreaves aan de Radjah van Indragora was voorgesteld.

Sedert dien hadden Raffles en Brand hem nog enkele malen ontmoet, nu eens op een renbaan, dan weer in een schouwburg, maar de Grote Onbekende was niet veel wijzer geworden, wat betreft het karakter van de oosterling.

Als hij moest afgaan op de talloze praatjes, die er over hem in omloop waren, dan moest deze in zijn land een wreed heerser zijn, die zich al zeer weinig bekommerde om de belangen van zijn onderdanen.

Menigmaal zouden er in zijn hoofdstad gevechten met tijgers worden gehouden, waarbij vele mensen het leven lieten.

Raffles had echter over al deze geruchten de schouders opgehaald.

— Ik wil graag aannemen, zei hij tot Brand, dat onze vriend Sindhia de aard heeft van vele Indiërs en misschien wel eens toegeeft aan wraak-

gevoelens en dan niet van wreedheid is vrij te pleiten maar dat er nog tijgergevechten zouden worden gehouden en nog wel in het openbaar, dat wil er bij mij niet in.

— Wat komt hij hier eigenlijk doen? vroeg Brand.

Waarop Raffles schouderophalend antwoordde:

— Misschien is hij hier gekomen voor een diplomatieke conferentie, of misschien alleen om zich te amuseren, en vaak gaan die beide zaken zeer goed samen.

Het was op een prachtige zomerdag, toen het rijtuig van Saja Sindhia stilstield voor het huis van Mr. Irwin Price.

De Indiër die naast de koetsier gezeten had, sprong, vlug als een aap, van de bok en belde aan.

— Is uw meester thuis, vroeg de Indiër in gebrekkig Engels aan de oude bediende die de deur opende.

De oude bediende wierp een blik op het gelaat van de Radjah, die onbeweeglijk op de bok was blijven zitten,

en zei:

— Ik geloof het wel.

De Radjah had de woorden gehoord en keek de bediende glimlachend aan, toen klom hij van de bok en ging naar de deur.

Hij had een kaartje te voorschijn gehaald overhandigde dit de bediende, en zei kortaf:

— Ga mij aandienen.

Deze verwijderde zich, na de bezoeker te hebben verzocht plaats te nemen op een van de eikenhouten banken, die in de vestibule stonden.

Enige ogenblikken later keerde hij terug.

— Het zal mijn meester aangenaam zijn u te ontvangen, Uwe Hoogheid, zei hij onderdanig, maar met een schuinse blik op het gelaat van de bezoeker. Wees zo goed mij te volgen.

De Radjah volgde de bediende, naar een weelderig gemeubeld vertrek op de eerste verdieping van het huis, waar Mr. Irwin Price hem tegemoet trad.

— Het doet me genoegen, mylord, zei hij, dat gij mij de eer van een bezoek hebt waardig gekeurd.

— Het is eigenlijk een zakenbezoek, Mr. Price, zei de Radjah terwijl een flauwe glimlach zijn lippen deed krullen.

— Wat zegt ge? riep de industrieel uit, wilt gij zeggen dat gij in ons land zaken komt doen?

— Ik geloof dat wij elkaar niet goed begrijpen, hernam de Indiër op koele toon. Ik wilde u slechts verzoeken mij mede te delen, hoe ik hier het best een paar miljoen pond sterling kan beleggen. Gij zijt immers van die zaken op de hoogte?

— Als het zo te pas komt, zeker, Uwe Hoogheid. Ik hoop dat ik u van dienst zal kunnen zijn. Neem plaats wat ik u verzoeken mag.

Terwijl de beide mannen gingen zitten, liet de Radjah langzaam zijn blikken door het vertrek dwalen, als zocht hij iets.

Eindelijk bleven zij op een der vensters gericht, waar doorheen men een groot gedeelte van de tuin kon zien.

In een der lanen van die tuin had de Vorst de sierlijke gedaante van Mrs.

Price ontwaard, die daar wandelde, op de voet gevolgd door een prachtige Russische hazewind.

— Gij rookt zeker? vroeg Price, die op een elektrische bellknop had gedrukt.

— Niet anders dan mijn eigen sigaren, Mr. Price, antwoordde Saya Sindhia. Ik verzoek u mij te excuseren, als ik mij aan die gewoonte houd.

De Indiër had de hand in zijn binnenzak gestoken en haalde er een sigarenkoker van fijngevlochten rottang uit, die hij opende en zijn gastheer voorhield.

— Probeer deze sigaren eens, Mr. Price, dan zult gij mij misschien toestemmen dat ik gelijk heb als ik mij aan ons Indische produkt houd.

Irwin Price nam een sigaar uit de koker en beide heren staken op.

Op dit ogenblik trad een bediende binnen, die bescheiden bij de deur bleef staan.

— Sherry en madera, James, zei Price.

Maar aanstonds hief de Radjah met een afwerend gebaar de hand op.

— Doe voor mij geen moeite, wat ik u verzoeken mag, Mr. Price, zei hij kalm.

— Wat is dat? riep Price uit, gij zult toch hoop ik, wel een glas sherry met mij drinken?

— Ik moet werkelijk voor dat aanbod bedanken, hernam de Radjah. Ik ben niet gewoon aan die drank.

Price haalde onmerkbaar de schouders op, en gaf de bediende een wenk de kamer te verlaten.

Zodra de deur dicht was, begon het gesprek over de te beleggen gelden, dat ongeveer een kwartier duurde.

Intussen had Price enkele malen ongemerkt de richting van de blik van zijn bezoeker gevolgd, die nog voortdurend uit het raam tuurde.

Op een gegeven moment sprong hij op en riep uit:

— Ik zou het bijna vergeten, maar mijn vrouw zou het mij nooit vergeven als gij hier waart geweest, zonder dat ik het haar gezegd had.

Hij stond op, ging naar het open raam en klapte in de handen, waarop Mrs. Price langzaam kwam aanlopen.

Price riep haar een paar woorden toe en wendde zich toen tot zijn bezoeker.

— Ik heb mijn vrouw verzocht boven te komen, zei hij.

— Het is mij een grote eer, zei de Radjah kalm, zonder dat zijn gelaat iets verried van hetgeen er in hem omging.

Even later werd de deur geopend en trad Mrs. Price het vertrek binnen.

Zij reikte de Indiër met bevallig gebaar de hand, en zei:

— Het verheugt mij, Uwe Hoogheid, dat gij ons niet vergeten hebt.

Men ging zitten en weldra liep het gesprek over de wedrennen te Epsom, die voor de deur stonden.

— Ik heb gehoord dat gij een paard laat lopen? vroeg de Indiër, terwijl hij zich tot zijn gastheer wendde.

— Ja Uwe Hoogheid, en ik behoef er geen geheim van te maken dat ik er een grote verwachting van heb dat «Soliman» zal winnen.

De Indiër glimlachte en zei:

— Ik hoop het voor u, Mr. Price, want, naar men zegt, zetten de eigenaars van favorieten hier in Engeland zelve hoge bedragen op hun paarden.

— Dat is ook zo, Uwe Hoogheid, en ik vind het geen aanbevelenswaardige gewoonte merkte Mrs. Price op.

— Het is alleen onvoorzichtig als men verliest, riep Price luidruchtig uit, maar de vaklieden zijn het er over eens, dat mijn paard dit jaar de grootste kans heeft.

Op dit oogenblik werd de deur opnieuw geopend en trad de oude bediende weer binnen.

— Ik vraag excuus mijnheer, maar daar is mijnheer Hudson die u dringend verlangt te spreken.

— Wilt u mij excuseren Uwe Hoogheid, deze bezoeker mag ik volstrekt niet laten wachten, zei Price, ik heb een hoogst belangrijke zaak met hem te behandelen. En tot de bediende: Zeg aan mijnheer Hudson dat ik aanstonds kom.

— Laat u om mij volstrekt niet terughouden, zei de Radjah.

Price stond op en Mrs. Price en de Indiër bleven alleen.

Den oogenblik hield de Radjah zijn ogen strak op het gelaat van zijn gastheer

gastvrouw gevestigd en zijn stem had een enigszins hese klank toen hij zei:

— Het verheugt mij, madame, dat uw man vertrokken is, want nu kan ik eindelijk ronduit met u spreken.

— En wat zoudt gij mij wel te zeggen kunnen hebben, Uwe Hoogheid, dat ook mijn man niet zou mogen vernemen?

De donkere ogen van de Indiër verkreogen een vreemde gloed toen hij antwoordde:

— Vraagt gij dat nog mevrouw? Zijt gij Engels en dan zo koudbloedig, dat gij het niet reeds lang geraden hebt?

Mrs. Price keek de Indiër met haar doordringende ogen recht in het gelaat en merkte maar al te goed dat op het mannelijk gebruid gezicht van de Indiër op dit oogenblik niets te lezen was dan een nauwelijks bedwongen hartstocht.

— Ik weet niet wat gij bedoelt, zei zij koel.

— Weet gij het werkelijk niet? Dan zal ik het u zeggen, zei hij, terwijl hij opstond en naderbij kwam. Ik heb nooit aan liefde op het eerste gezicht geloofd, maar nu ondervind ik het zelf van het eerste oogenblik dat ik u zag en telkens als ik u terugzag groeide mijn liefde voor u. Uw taal is zo arm, dat ik daarin onmogelijk kan uitdrukken wat ik voor u voel. Ik heb u liever dan mijn vaderland, liever dan het zonlicht, liever dan de heilige wateren van de Ganges, waarin de gelovigen zich baden, liever nog dan mijn leven. De dagen waarop ik u niet zie zijn zonloos en droevig, de oogenblikken, waarop ik in de diepte van uw schone ogen heb mogen staren, zullen mij onvergetelijk blijven.

De stem van de Indiër beefde van hartstocht, terwijl hij deze woorden op gedempte toon uitsprak.

Langzaam was Mrs. Price voor hem teruggedeeind en haar gelaat was nog bleker geworden.

Nu richtte zij zich in haar volle lengte op en zei:

— Geen woord meer, Hoogheid, gij schijnt te vergeten in welk land gij zijt. Laat ik u slechts één ding zeggen: gij zijt 'n Indisch woord en ik ben 'n Engels

de vrouw van een eenvoudig man, maar ik ben gehuwd en een Engelse, en ik wil de taal niet aanhoren, die gij zoëven tot mij gericht hebt. Moet ik duidelijker zijn?

De Radjah was een stap teruggeweken, en zijn donkere ogen fonkelden als karbonkels, terwijl zijn dunne neusvleugels trilden.

— Uw woorden behoeven geen nadere verklaring, mevrouw. Maar gij kent Saya Sindhia niet, als gij denkt, dat ik mij door uw houding uit het veld laat slaan. Begeef u naar Indragora en daar zult gij vernemen, dat nooit geen enkele wens van de Radjah on vervuld is gebleven.

Marjolyn Price hief de hand op.

— Ik geloof, dat het nu genoeg is, riep zij uit, met vlamme nde ogen en vlijmscherpe minachting. Dat mag zo zijn in Indragora, maar wij zijn hier in Engeland en ik verzeker u dat ik zal weten te tonen, dat een fatsoenlijke Engelse vrouw geen belediging van haar eer duldt.

Saya Sindhia slaakte een zucht, balde de vuisten en onder zijn gefronste wenkbrauwen uit, keek hij Marjolyn Price aan met een blik als wilde hij haar hypnotiseren.

Toen zei hij op doffe toon:

— Luister mevrouw. De hemel weet, dat ik u niet heb willen kwetsen. Mijn vurige aard heeft mij misschien verleid tot het gebruiken van een taal, die in uw Engelse oren ongepast heeft geklonken, maar dit zeg ik u: ik heb gezworen, dat gij eens de mijne zult zijn, en dat zal geschieden, want de Radjah van Indragora heeft nog nooit een eed gebroken, ook niet jegens zichzelf.

Ik betreur het, dat ik u zo volkomen onverschillig ben.

— Wij hadden goede vrienden kunnen zijn, zei Mrs. Price zacht, doch gij zelf hebt dat onmogelijk gemaakt.

De Indiër maakte een gebaar van ongeduld.

— Dat is goed voor noordelijke volken met hun vissenbloed. Wij Indiërs kennen die vriendschap niet. Ik aanbod u tot waanzinnig wordens toe, en ik wil niets weten van vriendschap zonder liefde.

Mrs. Price haalde de schouders op.

— Dat spijt mij, Hoogheid. Dan zal dit gesprek het laatste geweest zijn, dat wij gevoerd hebben.

De Radjah schudde het hoofd, terwijl er een raadselachtig glimlachje om zijn lippen speelde.

— Gij vergist u, mevrouw, gij kent blijkbaar mijn macht nog niet. Als ge mijn liefde niet wilt beantwoorden, dan zal ik u op een andere wijze moeten dwingen.

— Dat kunt gij niet. Nog liever zou ik...

— Spreek niet verder, mevrouw, ik heb mijn eigen middelen, waarover ik mij niet wens uit te laten. Gij zult gauw genoeg merken wat het zeggen wil, wanneer een Westerling zich de haat van Saya Sindhia op de hals haalt.

Na deze woorden te hebben gesproken met een door hartstocht verstikte stem, maakte de Indiër een hoffelijke buiging voor Marjolyn Price en had het volgend ogenblik het vertrek verlaten.

Als uit steen gehouwen, bleef de jonge vrouw een poos naar de dichte deur staren...

HOOFDSTUK III

OMKOPING

Een van de meest gelezen bladen ten gebruik e van de Londense beursmensen is « The Financier », niet omdat het tot de grootste behoort maar omdat het geldt als een der best ingelichte

bladen op het gebied van het markt- en geldwezen.

Het bureau van dit blad bevindt zich in Downingstreet, niet ver van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Het blad heeft een kleine redactionele staf en de meeste berichten worden geleverd door zeer bekwame correspondenten in alle hoofdsteden van het vasteland, van Europa, de Verenigde Staten van Noord Amerika, Azië en de Engelse dominions.

Op de ochtend volgend op de dag waarop het onderhoud tussen Marjoly Price en Saja Sindhia had plaats gevonden, stopte een auto voor het redactie-bureau van «The Financier».

Er stapte een kleine man met een mager, intelligent gezicht uit, die even om zich heen keek en toen het gebouw binnentrad.

Hij wierp een blik op de marmeren plaat terzijde van de gang, waarop met vergulde letters de verschillende namen der firma's waren aangeduid, die in dit gebouw hun kantoren hadden, en bromde toen in zichzelf:

— Op de bovenste verdieping, dat is misschien een goed voorteken.

Hij stapte in de lift en liet zich naar de vijfde verdieping van het grote huis brengen.

Nog voor hij was uitgestapt, hoorde hij het gonzend gebrom van een pers, die bezig was het blad af te drukken.

Hij stond nu in een brede gang, waarop verscheidene deuren uit kwamen.

Na enig zoeken vond hij een deur, waarop in zwarte letters het woord «Hoofdreductie» geschilderd stond.

Hij klopte aan en trad meteen binnen.

Hij bevond zich nu in een tamelijk klein, schaars gemeubeld vertrek waar twee tegen elkaar geschoven lessenaars stonden, dicht bij een groot vierkant raam zonder gordijnen van waaruit men in de verte de Theems kon zien.

Op de vloer lag een tamelijk versleten vloerzeil.

Aan de wand hingen enige lijsten met grafieken, een scheurkalender en een paar oude portretten.

De beide tafels waren volgeladen met stapels tijdschriften, koerslijsten en telegrammen.

Er bevond zich slechts één man in het vertrek, van ongeveer vijf en dertig jaar, en keurig gekleed.

Hij was opgestaan, legde de pen neer, die hij in de hand hield, en keek de bezoeker enigszins verbaasd aan.

— Mag ik vragen hoe gij hier gekomen zijt, mijnheer? Hebt gij de aanwijzing niet gelezen, dat men de hoofdreductie slechts kan te spreken krijgen, als men eerst bij de portier een aanmeldingsformulier invult?

De bezoeker keek de ander met zijn kleine ogen scherp aan en antwoordde:

— Ik heb die aanwijzing zeer goed gelezen, mijnheer, maar ik heb me er niet aan gestoord. Ik heb zeker het genoegen met mijnheer Braddell te spreken.

— Ja, mijnheer, die ben ik, antwoordde de redacteur verbaasd, en wie zijt gij als ik vragen mag?

— Het spijt mij zeer, waarde heer, dat ik daarop niet kan antwoorden, tenminste voorlopig niet.

De bezoeker wierp een blik om zich heen en vroeg toen:

— Kan men ons hier beluisteren?

— Geen sprake van, dit vertrek ligt geheel afgezonderd van de overige, antwoordde Braddell, hoe langer hoe meer verbaasd. Maar waartoe dienen al die vragen?

— Omdat ik zaken met u te behandelen heb, die geheim moeten blijven, antwoordde de bezoeker droog.

Braddell keek zijn bezoeker aandachtig aan, haalde de schouders op en wees hem een stoel aan.

— Ga zitten, en zeg mij wat gij op het hart hebt, maar doe het vlug, want ik heb niet veel tijd, over een uur moet de nieuwe editie van de pers.

— Het zal geheel aan u zelf liggen, mijnheer Braddell, in minder dan een kwartier kunnen wij klaar zijn.

Hij haalde nu een aantal papieren uit zijn binnenzak, wierp er even een blik in en zei toen:

— De aandelen van de «Tsjang Se Rice Company» staan, als ik mij niet vergis, op honderd zes en drie kwart procent, niet waar?

— Honderd zes en half, antwoordde Braddell zonder aarzelen, maar zij zullen nog vandaag tot 107 stijgen.

— Ik geloof dat gij u vergist, hernam het kleine mannetje, de aandelen lopen nog vandaag tot tachtig terug.

Braddell stond langzaam van zijn stoel op, keek zijn bezoeker aan, alsof hij vreesde met een gek te doen te hebben, en zei nijdig:

— Zijt gij hier gekomen om mij voor de gek te houden?

— Volstrekt niet, waarde heer. Ik kom om zaken met u te doen, zaken, waaraan u een klein fortuin kunt verdienen.

— Maar wat gij daar zegt raakt kant noch wal, riep Braddell uit. Er bestaat volstrekt geen reden, dat de aandelen van die Chinese Rijstmaatschappij, bijna de grootste der wereld, plotseling 27 punten zouden dalen.

— Toch wel, hernam het kleine mannetje zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen.

— Daar ben ik dan zeer benieuwd naar, zei Braddell met een kort lachje.

De bezoeker haalde een sigarenkoker te voorschijn, nam er een sigaar uit, beet er met zijn tanden de punt af, streek een lucifer af en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Toen stak hij beide handen in zijn zakken, keek de redacteur met zijn muzoogjes strak aan en zei:

— Er zijn in die Chinese provincie Tsjang Se ontzaglijke overstromingen geweest, waardoor bijna een kwart gedeelte van de gehele rijst oogst verloren is gegaan.

Braddell keek de spreker met grote ogen aan, terwijl hij zijn stoel een weinig achteruit schoof.

— Neen, mijnheer Braddell, doe niet zo verwonderd, ik ben heus niet gek.

— Maar mijnheer, barstte Braddell uit, gij weet niet wat gij zegt. Er hebben zich geen overstromingen voorgedaan in die provincie, evenmin als ergens anders.

Als het zo was, zou de telegraaf het ons gemeld hebben.

De bezoeker haalde de schouders op.

— Reuter en Wolf zijn wel eens meer nonchalant, zei hij maar gij hebt, als ik mij niet vergis, een uitstekende correspondent te Hongkong, en deze zou na-

tuurlijk niet nalaten het bericht van zulk een ramp aanstonds te seinen.

Braddell stond langzaam op.

Zijn gelaat was bleek geworden.

Hij scheen het te hebben begrepen.

Hij trad op de bezoeker toe en zelf op dreigende toon:

— Wilt gij de moeite nemen om zelf dit vertrek te verlaten? Of hebt gij soms liever dat ik u er uit laat gooien?

De bezoeker had zich zelfs niet bewogen.

Hij pufte een zware rookwolk uit, en keek Braddell onafgebroken aan.

— Noch het een noch het ander, zei hij toen kalm, want gij hebt mij niet laten uitspreken.

— Wat zoudt gij dan wel aan deze onbeschaamdheid kunnen toevoegen? vroeg de redacteur.

— Wel, de hoogte van het bedrag dat ik er voor over heb, antwoordde de bezoeker doodbedaad.

Hij keek Braddell recht in het gezicht en blies opnieuw een dikke rookwolk uit.

Er liep een zenuwachtige rilling over het gelaat van de redacteur, toen wierp hij een schichtige blik om zich heen als om er zich van te vergewissen, dat zij niet beluisterd werden en ging weer zitten.

Hij opende met een bevende hand een kistje sigaren, dat op het blad van zijn lessenaar stond en nam er een sigaar uit, beet er de punt af, stak een lucifer aan, begon te roken en zei:

— Een vals bericht dus hé?

— Daarover geen commentaar, waarde heer. De hoofdzaak is, dat er in de volgende editie van uw blad een bericht van uw correspondent te Hongkong staat, meldende dat in de provincie Tsjang Se geweldige overstromingen hebben plaats gehad, waardoor een groot gedeelte van de rijst oogst vernietigd is.

— Maar beseft gij wel, dat daardoor de aandelen van de Japanse en Indiëse rijstondernemingen aanzienlijk zullen rijzen?

— Dat beseft ik heel goed, maar dat doet er niets toe. De hoofdzaak is dat de aandelen van de Chinese maatschappij aanzienlijk zullen dalen. Laat ik hier

dadelijk aan toevoegen, dat ik zelf geen cent in rijstbouwondernemingen belegd heb, maar voor een lastgever optreed, wiens naam ik natuurlijk niet zal noemen.

Braddell draaide de zegelring, die hij aan de vinger droeg om en om, trok zijn stoel nog wat dichtër bij die van de bezoeker en vroeg op hese toon:

— Hoeveel?

— Precies; ik zie dat u mij begrepen hebt. En ik begrijp ook dat het bedrag niet al te laag kan zijn, daar gij waarschijnlijk reeds morgen uw blezen als hoofdredacteur van een financieel blad kunt pakken.

Braddell knikte.

— Dat spreekt vanzelf, zei hij fluis-terend. Welnu? Wat is uw antwoord?

— Tien duizend pond sterling, antwoordde de bezoeker, zonder dat er een spier van zijn gelaat bewoog.

— Aangenomen. Wanneer kunnen we afrekenen?

— Nog vanavond, als het bericht in uw blad heeft gestaan. Het komt zeker op de beurs?

— Het is een van de eerste bladen die er komen, nog voor de middagedities van de « Times » en andere grote bladen.

De bezoeker stond op, knoopte zijn jas dicht en nam zijn hoed.

— Dan kunnen wij ons gesprek als geëindigd beschouwen, mijnheer Braddell. Een uur na de verschijning van uw blad kunt gij u aanmelden aan een loket van de Engelse Bank met deze chèque, waarop men het u verschuldigde bedrag zal uitbetalen.

Braddell nam het kostbare papiertje aan, bekeek het nauwkeurig, zag dat het ondertekend was door een bekend industrieel in Londen en stak het in zijn zak.

De bezoeker wendde zich naar de deur.

— Nu behoef ik u alleen nog maar te zeggen, dat gij u natuurlijk ook verbindt het bericht te bevestigen, wanneer mensen van de Beurs u opbellen.

Braddell knikte.

De bezoeker opende de deur, wierp de redacteur nogmaals een scherpe blik toe en had het volgend oogenblik het vertrek en het gebouw verlaten.

HOOFDSTUK IV

GARDEN PARTY BIJ HARRINGTON

Er was omstreeks een uur verlopen, sedert dit gesprek plaats had gevonden.

De heer Irwin Price zat in zijn kantoor dicht bij de met glas overdekte machine, waarin langzaam maar onafgebroken de papierstrook verschoof waarop de laatste beursnoteringen stonden.

Nu en dan nam Price de papierstrook in de hand om er een blik op te werpen.

In het naastgelegen vertrek, dat als kantoor was ingericht, zat een zestal klerken te werken.

De middagbeurs had zoëven een aanvang genomen en het was nu zeer druk.

Telkens ging de met groen beklede tussendeur open en dan trad er een bediende binnen, teneinde de beursorders van zijn patroon in ontvangst te nemen.

Nu en dan hoorde men de stemmen

stem van een der klerken door de open deur roepen:

— « Missouri Pacific » 2,75 — « New York Central » 71,25 — « Texas and Pacific » 17 — « Bethlehem Steel Corporation » 97,25.

Mr. Price had juist een sigaar opgestoken, toen er enig rumoer uit het kantoor tot hem doordrong.

Hij wierp een blik door het bovenste glazen gedeelte van de tussendeur en zag, dat bijna alle klerken van huti plaats waren opgestaan en nu samen-drongen om de kassier die met iets wat vertrokken gelaat aan het telefoontoestel stond.

Price stond op en ging het kantoor binnen.

Dadelijk verstomde het stemmenru-moer, en de klerken gingen weer naar

hun plaats.

Price trad op de boekhouder toe.

— Wat is er aan de hand? riep hij hem toe, getroffen door het bleke gelaat van zijn kantoorbediende.

De boekhouder keek even schichtig op zij, bedekte het toestel met de rechterhand en zei met enigszins onvaste stem:

— De Tsjang Se Rice Company's lopen sterk achteruit, mijnheer, en ik ben paniek in die hoek. Zelfs hierin zie ik dat de aandelen reeds tot 10 zijn teruggelopen.

Price slaakte een kreet van schrik, en rukte zijn bediende het toestel uit de hand en vroeg:

— Met de secretaris van het Beurscomité? Hier Irwin Price. Is het waar, dat de aandelen van de Tsjang Se Rice Company achteruit lopen? Wat zegt u? Staan ze al op 90? Maar hoe is dat mogelijk? Wat is er om 's hemels wil gebeurd? Een overstroming? En het bericht is bevestigd, zegt ge?

Price legde de hoorn met een langzaam gebaar op de haak en zei op doffe toon:

— Ik heb een pakket ter waarde van vijftig duizend pond sterling.

— Wij klerken onder elkaar hadden ook nog al wat aandelen, mijnheer.

Price ging langzaam en met gebogen hoofd naar zijn privé kantoor terug en ging zitten voor het seintoestel, waaruit de lange papierstrook nog steeds voortkronkelde.

Hij nam de strook ter hand en volgde met starende ogen de sprongen van de aandelen in de Chinese maatschappijen.

Nu en dan ging de deur open en bracht een kantoorjongen een telegram, dat Price haastig openbrak en met de ogen verslond, om het dan woedend weg te werpen.

En intussen wees de papierstrook onverbiddelijk de dalende koers aan:

98—96—94, toen met een sprong op 85—82—79...

Weer ging de deur open en de boekhouder kwam met bleek gelaat binnen.

— Uw commissiounair op de beurs vraagt wat hij doen moet?

— Verkopen natuurlijk, riep Price woedend. Ik begrijp niet waarom hij er

zo lang mee gewacht heeft. De aandelen zijn al 26 punten achteruit gelopen. Als hij nog tien minuten wacht, zijn zij niet meer waard dan scheurpapier.

De boekhouder snelde weg en belde de order naar de beurs door.

Twee minuten later had de beursman van Irwin Price voor 50.000 pond sterling aandelen van zijn lastgever met een verlies van 15.000 pond sterling verkocht.

Mr. Price wiste zich het voorhoofd met zijn zakdoek af, toen hij het bericht vernam.

Nog tien minuten bleef hij aan het seintoestel zitten, zag dat de aandelen nog 5 punten achteruit liepen en toen bleven staan.

Hij stond op, verliet het vertrek, begaf zich door een lange, smalle gang naar zijn particuliere woning.

Het was de ontvangdag van zijn vrouw.

Uit de grote salon, waar Price langs kwam, hoorde hij vrolijke stemmen en gelach.

Hij balde de vuisten en bromde:

— De echtgenoten van die dames daarbinnen, die hun kapitaal in Chinese rijst belegd hebben zijn waarschijnlijk nog niet op de hoogte, anders zouden die dames wel een toontje lager zingen.

Juist op dat ogenblik ging de deur van de salon open en kwamen twee dames naar buiten welke door Mrs. Price naar de grote trap werden geleid.

— Dag mijnheer Price, riepen zij vrolijk. Maar wat is er aan de hand, dat u zo bleek ziet, riep een van de dames uit. Slechte zaken gedaan?

Price trachtte zich goed te houden.

— Het heeft niet veel te betekenen, zei hij. Ik ben opgebeld, dat er wat effecten gezakt zijn. Komt méér voor.

De beide dames staken hem met een knikje de hand toe en begaven zich naar de trap, waar een dienstmeisje hen opwachtede.

Zijn vrouw had de knoop van de deur reeds in de hand toen zij vroeg:

— Is het waar dat je op de Beurs

verloren hebt?

Price haalde onverschillig de schouders op.

— 15.000 pond, zei hij.

Marjolijn verschrikte merkbaar.

— Dat is niet min, riep zij uit.

— Ach, zoveel heeft het niet te betekenen, tenminste als het daarbij blijft.

— Hoe komt dat zo? vroeg Marjolijn Price, terwijl zij haar best deed, belangstelling voor te wenden.

— Kom, daarin stel je toch nooit belang, antwoordde Price. Maar als je het weten wil: Ik had voor 50.000 pond sterling aandelen in Chinese rijstplantages en die zijn voor het grootste gedeelte overstromd, zodat ik alles met verlies hals over kop heb moeten verkopen.

— Een volgende keer beter, zei Mrs. Price, met een flauw lachje.

Zij knikte haar echtgenoot toe en ging de salon weer binnen.

Price ging met gebogen hoofd verder en sloot zich in zijn kamer op.

Een half uur later trad zijn vrouw binnen, en bleef verbaasd op de drempeel staan.

— Zit je hier alleen, Irwin? vroeg zij. Weet je niet dat we vanavond naar het diner van kolonel Harrington moeten?

Price stond verschrikt op en wierp het tijdschrift neer, waarin hij had zitten lezen.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge en riep uit:

— Dat is waar ook. Ik zou dat diner niet graag missen, want hij kan mij nieuwe connecties aanbrengeu.

Price haastte zich naar zijn slaapkamer om zich voor het diner te gaan kleden.

Een half uur later bracht de auto het echtpaar naar het grote huis van kolonel Harrington.

De zaal welke aan de grote eetzaal grensde was reeds gevuld met gasten, waaronder zich ook John Raffles, Charles Brand en de Radjah van Indragora bevonden.

Laatstgenoemde droeg thans echter niet zijn wit zijden gewaad, maar was gekleed in een onberispelijk gesneden rok, die zijn krachtige figuur voortref-

felijk deed uitkomen.

De gastvrouw, een statige dame, met fraad wit haar, hield zich druk met de gasten bezig, bijgestaan door haar beide dochters.

Raffles en Brand stonden in een hoekje, het drukske gewoel gade te slaan.

— Naar wie kijkt onze Radjah toch zo, vroeg Brand eindelijk op zachte toon.

— Zie je dat niet? antwoordde Raffles zacht. Die Indiër wendt geen oog van Marjolijn Price af.

— En zij?

— Zij ook niet van hem, maar dat zou minder opvallen als zij niet zo haar best deed het te doen voorkomen alsof zij dat niet merkt.

— En haar man?

— Haar man heeft het over de beurs en de strop, die hij te incasseren had.

— Het is dus waar, dat hij voor 50.000 pond heeft laten verkopen?

Raffles knikte bevestigend.

Op dat ogenblik trad een lakei binnen, die met luider stem kwam aankondigen, dat de tafel gedekt was.

Langzaam schuifelden de gasten door de brede vleugeldeuren naar de eetzaal, waar op de borden naamkaartjes lagen, zodat iedereen spoedig zijn plaats had gevonden.

— Wel, mylord, riep kolonel Harrington joviaal uit, nadat de soepborden waren weggenomen en de bedienden de nieuwe gerechten hadden opgediend, ik hoop voor u dat gij geen aandelen in de Tsang Se Rice Company hebt verkocht.

— Dat kon ik niet doen, kolonel, om de afdoende reden, dat ik er geen bezat, antwoordde Raffles.

— Maar kunt gij u zo iets begrijpen? ging kolonel Harrington voort. Ik zelf heb, al zeg ik het zelf, wel enige kijk op de beurs, maar wat er vanmiddag gebeurd is, neen, dat is mij nog nooit overkomen.

Irwin Price hief haastig het hoofd op en keek zijn gastheer aan.

— Overstromingen komen wel eens meer voor, kolonel, zei hij met een flauw lachje.

— Overstromingen? herhaalde de kolonel. Maar mijn waarde Price, waar

heb je het nu over? Ben je dan niet op je kantoor geweest vanmiddag. Weet je dan niet wat er gebeurd is?

Irwin Price keek de spreker met grote ogen aan.

— Ik ben inderdaad de hele namiddag afwezig geweest voor een bijeenkomst van het water-graafschap en toen ik thuis kwam moest ik mij nog kleden. Toen ik in de auto stapte, was het kantoorpersoneel reeds vertrokken. Wat is er dan eigenlijk gebeurd?

— Wat er gebeurd is? herhaalde de gastheer, wel wat verbaasd. Maar mijn beste Price, er heeft zich in China volstrekt geen overstroming voorgedaan. Het bericht in de « The Financier », moet een falsificatie geweest zijn. De zaak is nog in onderzoek. De aandelen van de rijstbouwonderneming daarginds staan al weer op 108.

Een ogenblik heerste er stilzwijgen aan de tafel.

Een ondeelbaar moment hadden de donkere ogen van Marjolyn het gelaat van de Radjah gezocht, en op zijn beurt keek hij haar doordringend aan.

Toen liet de stem van de Indiër zich horen die zei:

— Misschien is u dat een les, mijnheer Price, om niet zo voetoots de berichten in een financieel blaadje te geloven, en misschien is het voor andere personen ook wel een les.

Raffles had verbaasd het hoofd opgeheven.

Er lag een klank in de stem van de Indiër, die hij er nog niet in gehoord had.

Toen dwaalde zijn speurende blik naar het gelaat van Marjolyn Price.

De jonge vrouw was ietwat verbleekt, maar overigens verried niets op haar gelaat hetgeen er in haar omging.

Het gesprek werd nu tamelijk algemeen.

De meeste heren wisten andere voorbeelden aan te halen van de noodlottige gevolgen, welke een verkeerd bericht na zich kunnen slepen.

Nadat het dessert gebruikt was, stond het gezelschap op, om zich naar de grote zaal te begeven, waar intussen een klein orkestje was gearriveerd zodat

de liefhebbers een dansje konden maken, terwijl in een hoek de kaarttafeltjes gereed stonden.

Deze zaal kwam op een breed terras uit, grenzend aan een uitgestrekte tuin, en daar het zeer warm was, stonden de grote glazen deuren alle open.

Aldra daalden enige paartjes naar de donkere tuin af, die hier en daar door enkele lampions verlicht was.

Irwin Price had spoedig drie partners gevonden om een partij bridge te spelen, terwijl zijn vrouw zich alleen langs de treden van het terras naar de tuin begaf.

Zij voelde zich niet op haar gemak.

Het was haar aan tafel voorgekomen, alsof de donkere ogen van de Indiër tot op de bodem van haar ziel hadden willen lezen.

Plotseling maakte zij een beweging van schrik.

Naast haar klonk een zachte, maar doordringende stem.

— Hebt gij u bedacht, mevrouw? Zijt gij nog niet overtuigd van mijn vurige liefde voor u? Wilt gij mij nog niet volgen naar de heerlijke oevers van de Ganges? Wilt gij niet de koningin zijn in mijn paleis?

Marjolyn Price richtte zich in haar volle lengte op en keek de Indiër verontwaardigd aan.

— Dwaas, riep zij uit. Denkt gij mij aldus te winnen.

— Ik zal winnen, zei de Radjah met rustige zekerheid. Ik heb het mij vorgenommen u tot de mijne te maken en ik zal slagen. Ik heb u slechts dit ene te zeggen: gij hebt nu kunnen zien dat ik niet de man ben om het bij bedreigingen te laten:

— Dus gij...? riep de jonge vrouw uit.

De Radjah maakte een onverschillig gebaar.

— Ik of iemand anders. Gij houdt niet meer van uw man. Neen, tracht het niet te ontkennen. Liefde kan niet van één kant komen, en hij is een man die slechts aan geldzaken denkt, en de schone rozen, die langs zijn pas bloeien verwaarloost. Maar gij zijt aan weelde

gewend. Gij zult die niet kunnen missen, welnu, dan zal ik hem treffen in het enige wat u nog aan hem bindt.

Marjolyn Price wilde nog wat zeggen, maar reeds was de Radjah verdwenen.

Langzaam en met gebogen hoofd trad zij de zaal weer binnen.

In een hoekje zaten enige heren, onder wie ook Raffles en Brand over de aanstaande paardenrennen te praten.

Even na Marjolyn Price trad ook Saya Sindhia binnen, die een blik om zich wierp en toen bij het pratende groepje aanschoof.

Vele heren volgden de schone, jonge vrouw met een blik vol bewondering.

— Is het waar dat haar echtgenoot ook een paard laat lopen? vroeg een jonge man met vuurrood haar en een veel te grote monocle in het oog.

Charles Brand knikte bevestigend.

— Inderdaad, Mr. Grey, en als gij soms van plan zijt te wedden, dan moogt gij u nog wel eens bedenken, want men zegt algemeen dat zijn paard Soliman dit jaar een bijzonder grote kans heeft.

De jongeman met 't rode haar schudde het hoofd.

— Er is een tijd geweest, Mr. Brand, dat ik druk mee deed, weddenschappen afsloot en paarden liet lopen, zei hij, maar ik moest er van af zien, want met beurspeculaties kan men zich lelijk in de vingers snijden en ik kan het mij niet meer veroorloven.

— Is het meedoen aan die grappen hier te lande zo duur, aldus mengde zich Saya Sindhia nu in het gesprek.

— Daar is inderdaad geld voor nodig,

hoogheid, antwoordde Raffles.

Het bezit van een renstal, brengt hoge onkosten met zich mee. De salarissen van trainers en Jockeys verslinden geld. Bedenk verder dat de Derby maar één prijs heeft en dat dus, als gij die prijs niet wint, al uw onkosten feitelijk voor niets zijn gemaakt.

De Radjah had aandachtig toegelisterd, en vroeg:

— Is het paard van Irwin Price werkelijk zo goed?

Raffles knikte bevestigend.

— Ja, ik ben enige malen bij de training tegenwoordig geweest en heb geconstateerd dat het dier buitengewoon snel was.

— Ik meen dat gij zelf ook wel eens een paard te Epsom hebt laten meelopen, ging de Radjah voort.

— Dat is ook zo, uwe hoogheid, maar dit jaar heb ik er van afgezien.

— Men zal u daar dus niet vinden?

— O, dat is een andere zaak, zei Raffles lachend. Ik zou geen goed Engelsman zijn, als ik deze grootste sportgebeurtenis in ons land oversloeg. Evenmin zult gij mij ooit missen bij de Henley Regatta, of bij de eindwedstrijd om de Gouden Bokaal.

Men sprak nog enige tijd door over sportevenementen en toen ging het gezelschap uiteen.

Raffles zag hoe de Indiër nog enige woorden wisselde met de gastvrouw en met een diepe buiging afscheid van haar nam, zonder zelfs de heer des huizes met een blik te verwaardigen.

HOOFDSTUK V

EEN SENSATIONELE WEDREN

Enige dagen later hadden de bekende wedrennen en harddraverijen te Epsom plaats.

Voor de middag werden enige wedrennen van minder belang gehouden, maar daarvan was door het publiek nauwelijks notitie genomen, het was uitsluitend gekomen om getuige te zijn van de wereld-

beroemde wedren, die in het laatst van de achttiende eeuw door Lord Derby werd ingesteld.

Het was een heerlijke zomerdag en een menigte van duizenden personen verdrong zich langs de goed onderhouden grasbaan.

Bij de weegplaats en het radfietz be-

woog zich een elegant publiek, om nog een laatste blik te kunnen werpen op de prachtige renpaarden, alvorens zij in het veld werden gebracht.

Een voor een namen de jockeys, met hoofdstel en zadels in de hand op de weegschaal plaats en namen de kleine stukjes lood aan, welk zij in een van de zadelassen moesten laten glijden, totdat zij het voorgeschreven gewicht bereikt hadden.

Bij de houten tentjes van de bookmakers, die elkander trachtten te overschreeuwen, was het een drukte van belang.

Men verdrong elkaar om zijn geld op een der paarden te zetten.

Raffles en Brand slenterden langzaam in de buurt van de startlijn rond, nu en dan een blik werpend naar de dichtbezette tribunes.

— Er wordt dit jaar sterk gewed, merkte Brand op, maar ik meen te hebben gezien dat het paard Soliman niet erg in trek is.

Raffles lachte zacht voor zich heen.

— Dat is niet zo verwonderlijk zelf hij. Price mag dan in zijn vrije tijd aan sport doen; voor alles is hij toch zakenman. Er is hem dus veel aan gelegen geweest zijn paard zo lang mogelijk op de achtergrond te houden en als een outsider te doen beschouwen. Ik behoef je niet te zeggen, dat hij, als hij op zijn eigen paard wedt, en het wint, des te meer krijgt naarmate er meer op een ander paard is gezet.

— Wat heeft hij op Soliman gezet?

— Tienduizend pond sterling, naar ik hoor.

— Dat is gedurfd, riep Brand uit.

— O, hij is vast overtuigd dat het paard wint. Nog gisteren moet zijn trainer hem gezegd hebben, dat het dier veel sneller was dan Fircking, en zoals je hebt gezien is er op dat paard sterk gewed.

Brand wierp een blik op de gereserveerde tribune.

— Daar zie ik de eigenaar, zei hij, en iets verder staat onze vriend Saja Sindhia, die er in zijn wit zijden gewaad weer uitziet als een sprookjesprins.

— Een prins die te vergeefs naar zijn

prinses zoekt, merkte Raffles op.

— Zij is er anders wel, hernam Brand, kijk maar daar ginds zit ze naast haar man.

Inderdaad op de overdekte tribune zag hij Irwin Price en Marjolyn zitten in gesprek met een paar vrienden.

Op dat ogenblik werden de paarden in het veld gebracht.

Het bleek al dadelijk dat « Fireking » een prachtige goudvos, sterk favoriet was.

Toen het edele dier door zijn berijder voorbij de tribune werd gebracht, hoorde men alom kreten van bewondering.

Het publiek stroomde naar de balustrades rondom het veld.

De starter had de handen vol met zijn moeilijke taak, en tot drie keer toe moest opnieuw gestart worden.

Maar eindelijk viel dan toch de vlag, en als een wervelwind stoven er tweentwintig paarden weg.

Brand en Raffles hadden de trap van de grote tribune beklommen en volgden door een kijker de paarden, die nu juist aan de andere kant van de tribune de eerste grote bocht ingingen.

Langzaam, maar onweerstaanbaar maakte zich een zestal paarden van de anderen los.

Reeds werden er opgewonden kreten onder het publiek hoorbaar.

— Fireking is vóór, hoorde men roepen.

Inderdaad had de favoriet aan de overzijde van de tribune reeds drie lengten voorsprong weten te behalen.

Het gehele veld verdween nu enkele ogenblikken achter een bosje, maar toen het weer te voorschijn kwam, had Soliman reeds een groot gedeelte van zijn achterstand weten in te lopen.

Het paard van Irwin Price zat thans de favoriet dicht op de hielen. Zienderogen verminderde de afstand tussen de goudvos en de roodbruine hengst.

Bij de derde grote bocht liepen de beide paarden hoofd aan hoofd.

Raffles had zich omgewend en een blik op de eigenaar van Soliman geworpen.

Irwin Price keek met bleek gelaat toe. Het was alsof zijn gehele gezichtsver-

mogen was samengetrokken op de kleine figuurtjes, die op die grote afstand nauwelijks voortgang schenen te maken.

— Kijk eens naar de Radjah, zei Brand zacht.

Raffles keek en zag, dat Saya Sindhia eveneens was opgestaan.

Zijn donkere ogen fonkelden in zijn lichtgebruind gelaat, zijn neusvleugels trilden en hij had de bovenlip een weinig opgetrokken, zodat zijn tanden zichtbaar werden.

Hij stond een weinig voorover gebogen, als een roofdier, dat op het punt staat zijn prooi te bespringen.

De paarden gingen nu juist de laatste bocht in.

Maar nu gebeurde er iets, waarop waarschijnlijk niemand had gerekend.

Soliman was Fireking bijna een gehele hoofdlangte voorgekomen.

Maar juist toen zijn jockey het paard met een laatste striem van de karwats voorbij de goudvos zou brengen, scheen het dier even te struikelen...

Het verminderde zichtbaar vaart... het kwam weer op gelijke hoogte van Fireking... en raakte achter.

Een kreet van verbazing ging uit het duizendkoppige publiek op.

Men begreep er blijkbaar niets van, want Soliman scheen de wedstrijd zo goed als gewonnen te hebben.

Maar er zou nog iets verwonderlijks gebeuren.

Op het laatste rechte einde maakte zich een zwarte merrie, met lange, dunne hals, fijne benen en een soepele gang los uit het troepje van vijf paarden, dat achter de beide paarden aan kwam, die elkander de prijs schenen te betwisten.

Alom hoorde men schelle kreten van opwinding.

Irwin Price had een zakdoek te voorschijn gehaald en hette er zijn voorhoofd mee.

De zwarte merrie was Soliman voorbijgegaan en bond nu de strijd aan met Fireking.

Nog honderd meter waren de beide paarden van de finish verwijderd.

De jockey die Fireking bereed, striemde er duchtig op los; te vergeefs even-

wel.

Schijnbaar zonder veel inspanning snelde de zwarte merrie de favoriet voorbij en klopte hem juist op de streep met een hoofdlangte.

Zes meter daar achter kwam Soliman moeizaam aanzetten.

Het dier was blijkbaar kreupel...

Een kreet van opwinding en verbazing vervulde de lucht, en even daarna begon bij de tentjes van de boekmakers een geweldig gedrang.

Want, zoals altijd, waren er ook nu massa's bezoekers, die niet het minste verstand hadden van paarden en op goed geluk op een paard hadden gewed.

Degenen die op de zwarte merrie gezet hadden, een outsider waaraan niemand gedacht had, kregen het vijf en twintigvoud van hun inzet terug.

Het winnende paard kwam nu stapvoets terug en tal van ogen waren op de jockey gericht, een knaap nog.

— Zo iets heb ik in mijn leven niet bijgewoond, mompelde Brand binnensmonds.

— Ja, « Eleonora » heeft het er nog al goed afgebracht, vindt ge niet? vroeg Raffles.

Brand wendde zich met een ruf naar Raffles om.

— Ken je dat paard dan? vroeg hij verbaasd.

— Jawel, antwoordde Raffles met een fijn glimlachje. Het is namelijk van mij.

— Wat zeg je daar? riep Brand uit; daar wist ik niets van. En je zou dit jaar geen paard laten meelopen.

Raffles klopte Brand lachend op de schouders.

— Een kleine verrassing, amico, zei hij, en ik geloof dat zij geslaagd is, niet waar? Ik had die merrie ongeveer een half jaar geleden ergens in Schotland ontdekt en aanstonds viel mij haar buitengewone bouw op. In het gebate heb ik het paard laten trainen en al gauw bleek, dat ik mijn renstal met een voortreffelijk paard had verrijkt. Laat ik echter eerlijk zijn; ik hoopte natuurlijk wel, dat Eleonora het paard van onze vriend Price zou verstaan, maar zeker was ik er toch niet van. En als Soliman in de laatste meters niet zo onverklaar-

baar was achter gebleven dan weet ik nog niet of mijn paard wel zou gewonnen hebben. Intussen heb ik er vijfduizend pond opgezet en op jouw naam duizend, zodat de dag in financieel opzicht niet verloren is.

— Dat kan niet gezegd worden van Irwin Price, zei Brand. Goede hemel: de man ziet er uit als een uitgewrongen lerenlap. En dat om tienduizend pond sterling.

— Nu zijn het er tienduizend, vijf dagen geleden waren het er vijftien, en al is men nog zo vermogend als Irwin Price, men kan toch van het verlies van zulke bedragen geen gewoonte maken.

— Ik zou zeggen, dat de Radjah op jouw merrie gewed heeft, ging Brand voort. Hij ziet er uit als een zegevierend veldheer.

— Zeg liever als een zegevierende duivel, merkte Raffles op. Kijk zijn ogen eens schitterend en voortdurend op Mrs. Price gericht zijn. Er is hier iets gaande wat mij niet bevalt, Charles.

— Wat bedoel je, vroeg Brand verwonderd.

— Dat is niet in een paar woorden uit te leggen, maar ik voel dat er een drama wordt opgevoerd, waarvan ik de spelers wel geloof te kennen, maar waarvan ik de inhoud nog niet goed begrijp. Kom, laten wij naar de weegplaats gaan, ik moet even de kwajongen gelukwensen, die mij zoëven zestigduizend pond sterling heeft laten verdienen.

De overdekte tribune liep geleidelijk leeg.

Irwin Price was door een aantal vrienden omringd, die hem moed trachtten in te spreken wegens het geleden verlies.

Mrs. Price daalde langzaam de trap af die naar het grasveld voerde, waar zij even bleef staan.

Plotseling was het alsof zij een warme adem in haar hals voelde en zij wendde het hoofd om.

De Radjah van Indragora stond achter haar en keek haar met zijn schitterende zwarte ogen dwingend aan.

— Wilt gij aan mijn smeekbede gehoor geven, mevrouw? vroeg hij zacht.

Marjolyne Price wierp trots het hoofd in de nek.

— Ik heb u mijn antwoord gegeven, zei zij met gedempte stem, en dat antwoord blijft.

— Gij wilt dus uw man nog meer benadelen? vroeg de Radjah.

Mrs. Price wierp de Indiër een raadselachtige blik toe, en zei op koele toon:

— Ik beschouw ons gesprek als geëindigd, Hoogheid.

— Het is goed, mevrouw, gij hebt het gewild, siste de Indiër. Gij schijnt mijn macht nog niet te kennen. Ik hoop dat gij mijn macht niet zult leren kennen als het te laat is.

Mrs. Price wierp de Indiër nogmaals een minachtende blik toe, wendde zich om en voegde zich bij haar man, die juist de trap afkwam.

HOOFDSTUK VI

DE DERDE STROP VAN PRICE

De volgende dag omstreeks half zes, in de namiddag verlieten de leden van Irwin Price het kantoor en gingen naar huis.

Een kleine man, met stekende ogen als van een muis, had reeds enige tijd aan de overkant van de straat op en neer gelopen.

Hij stak nu de straat dwars over, en

snel voortliep.

— Excuseer, dat ik zo vrij ben u lastig te vallen, zei het mannetje, maar ik heb immers het genoegen met mijnheer Stewart te spreken?

De jongeman bleef staan en nam de vrager verbaasd op.

— Zo heet ik inderdaad, zei hij.

— Hebt gij een ogenblikje voor mij?

De klerk scheen even te aarzelen.

— Eigenlijk moet ik naar mijn huls, waar mijn hospita met mijn eten wacht, zei hij, maar als het niet te lang duurt.

— O, neen, het hoeft niet lang te duren, zei het kleine mannetje haastig, bovendien kunt gij in uw kosthuis verstek laten gaan, ik nodig u uit tot een diner in het Astor Hotel.

De jongeman zette grote ogen op.

— In het Astor Hotel? riep hij uit, maar daar ben ik in het geheel niet op gekleed.

De ander haalde de schouders op.

— Ik heb mijn maatregelen genomen. Wij behoeven niet in de grote eetzaal te dineren. Ik heb een klein cabi-
net besproken.

— Is wat gij mij te zeggen hebt dan van zó groot belang? vroeg de klerk hoe langer hoe meer verbaasd.

— Van zeer groot belang, voor u.

Het kleine mannetje keek even rond en wenkte toen, zonder verder antwoord af te wachten, een naderende taxi.

Hij opende het portier en maakte een uitnodigende beweging.

Nog even aarzelde de klerk.

— Maar mijnheer, ik ken u in het geheel niet. Wie zijt gij eigenlijk?

— Dat doet er niet toe, jongeman, laat het u voldoende zijn, dat ik het in mijn macht heb uw lot een zeer gunstige keer te doen nemen.

Het muizenoog had deze laatste woorden op fluisterende toon gesproken, opdat de chauffeur ze niet zou horen en had daarbij een onderzoekende blik op het gelaat van de jongeman geworpen.

De klerk was nu ingestapt.

— Naar het Astor Hotel, riep de man met het smalle vossengezicht.

Niet lang daarna stopte de taxi voor het bekende etablissement en de begeleider van Stewart wendde zich tot de toesnellende kellner met enkele woorden, die deze direct scheen te begrijpen.

Niet lang daarna zaten de beide mannen voor een rijkelijk voorziene tafel in een apart cabinet.

Tevergeefs had Stewart een paar maal getracht de naam en de bedoelingen te weten te komen van de man, die op zo zonderlinge wijze zijn plannen voor

de avond in de war had gestuurd. Toen zwoeg hij er maar verder over.

Toen het dessert werd binnengebracht, en de kellner het vertrek verlaten had, draaide het kleine mannetje de sleutel in het slot om en trok een dik gordijn voor de deur.

— Waar dient dat voor? vroeg Stewart enigszins ongerust.

— Dat is, dunkt mij, duidelijk, antwoordde de andere kalm. Ik wil niet dat men ons beluistert.

Het kleine mannetje ging nu in de gemakkelijke stoel zitten, die dicht bij de tafel stond, schonk zich nog een glas wijn in, waarvan hij reeds een behoorlijke hoeveelheid gedronken had, zonder dat het hem in het minst scheen te hinderen en haalde toen zijn sigarenkoker te voorschijn.

Terwijl hij het bandje van de sigaar afdeed, keek hij zijn gast die ongeduldig zat te wachten met zijn steekende ogen onderzoekend aan.

— Waarde heer Stewart, gij zijt toch nog goed nuchter, niet waar? vroeg hij.

— Volkomen nuchter, antwoordde de jongeman op besliste toon. Dacht gij, dat een fles wijn mij naar het hoofd zou stijgen? Maar waarom vraagt gij mij dat?

— Omdat het voor mij van belang is, dat ik met iemand spreek, die alle vijf zijn zinnen goed bij elkaar heeft.

— Dan kunt gij met een gerust hart zeggen wat gij te zeggen hebt, zei Stewart, terwijl hij een sigaret opstak.

Het kleine mannetje rolde zijn sigaar een paar keren tussen zijn lippen heen en weer, vouwde behaaglijk zijn handen over zijn bulk samen, kniep zijn muizenogen half dicht en vroeg:

— Zeg mij eens, mijnheer Stewart, hoeveel verdient gij daar wel op het kantoor van uw patroon?

De klerk wilde, beledigd, van zijn stoel opspringen, maar hij scheen zich te bedenken.

— Ik behoef er geen geheim van te maken, zei hij schouderophalend. Ik verdien er twee en half pond in de week.

— Twee en half pond, maar waarde heer, dat is een hongerloon, zei de gastheer. En ik vraag mij zelfs af, hoe men

van zulk een klein salaris zulk een deugdelijk costuum kan dragen als gij daar aan hebt.

Nu had Stewart zich toch halverwege van zijn stoel verheven.

Zijn wenkbrauwen waren gefronst en er was een boze blik in zijn ogen gekomen.

— Moet dat een grap betekenen, onbekende gastheer? vroeg hij toen onwillig.

— Hoegenaamd geen grap, waarde heer. Ik ben alleen maar een goed opmerker en gij zult mij toch niet kwalijk nemen als ik zo mijn gevolgtrekskingen maak.

Stewart haalde de schouders op.

— Maak voor mijn part uw gevolgtrekskingen, zei hij, maar kom ter zake wat ik u verzoeken mag.

— Aanstonds waarde heer; laten wij ons niet overhaasten, want wat ik daar opmerkte staat in nauw verband met wat ik u heb te vragen.

— En dat is?

Het klein mannetje blies een dikke rookwolk uit, bekeek even zijn nagels en zei toen op de eenvoudigste toon van de wereld:

— Mijn bedoeling is te vragen of gij zonder enige moeite vijfduizend pond sterling zoudt willen verdienen.

Een tijd lang gaapte Stewart zijn zonderlinge gastheer met open mond aan.

Toen schoof hij langzaam zijn stoel een eind achteruit, bevochtigde zijn lippen met zijn tong en herhaalde stotterend:

— Vijfduizend pond sterling?

— Precies. Ja, dat is een aardig sommetje, niet waar? Welnu wat hebt gij er op te antwoorden?

Stewart schraapte zijn keel, trok aan zijn boord die hem scheen te knellen en antwoordde toen:

— Natuurlijk zou ik zoveel geld wel willen verdienen, het is maar de vraag, wat ik er voor zou moeten doen.

— Komt dat er wat op aan? vroeg het kleine mannetje met een spottende blik in zijn muizenogen.

— Misschien niet, mompelde Stewart toonloos. Zeg op. Draai er niet langer aan heen.

De man die tegenover hem zat, boog zich met een ruk voorover en zei:

— Kunt gij een telefoon- en een telegraafstoel bedienen?

— Natuurlijk.

— Ook radiogrammen verzenden?

— Natuurlijk, ik werk op de code-afdeling.

— Ik vraag het ook alleen maar voor alle zekerheid, want ik wist het.

Stewart keek verbaasd op.

— Wist gij het? vroeg hij.

Het kleine mannetje knikte langzaam enige malen met het hoofd.

— Het spreekt vanzelf dat ik enige informaties heb genomen, zei hij. Ik weet zo het een en ander van uw privé uitgaven en ik denk dat gij mijn voorstel waarschijnlijk aanneemt?

— Wat moet ik ervoor doen? vroeg Stewart op de man af.

— Aha, ik zie dat uw belangstelling gewekt is, hernam de kleine man op droge toon. Welnu dan, gij hebt niets anders te doen dan uw oren en ogen goed open te zetten op het kantoor van uw baas en mij onmiddellijk op de hoogte te brengen, als hij voornemens is effecten op de beurs te kopen.

— Wat kunt gij daar voor nut bij hebben? vroeg Stewart, die gespannen had toegelisterd.

— Laat dat maar aan mij over.

— En op welke wijze zou ik dat moeten doen?

— Als gij mijn voorstel aanneemt, zal ik u een kleine zender verschaffen. Gij moet dat opstellen op een verborgen plek en van daar onmiddellijk seinen naar een adres, dat ik u later zal opgeven. Maar voor één ding wil ik u waarschuwen, doe geen nader onderzoek naar dat adres, want dan gebeuren er rare dingen.

Mijn lastgever houdt niet van grappen.

Er lag een boosaardige schittering in de kleine zwarte ogen, toen de man deze woorden sprak.

— Is dat alles? vroeg Stewart.

— Dat is alles.

— Gij weet dat ik daardoor misbruik van vertrouwen pleeg, en als het uitkomt ben ik nog niet gelukkig.

— Dat weet ik, daarom is de beloning

die ik in het vooruitzicht stel, dan ook zo hoog, dat gij van de rente van dat kapitaal kunt gaan leven, als gij het wat kalm aanlegt. Stemt gij toe?

Stewart bedacht zich niet langer.

Het vooruitzicht een gemakkelijk loventje te kunnen gaan leiden, lachte hem toe.

Hij stak de vreemdeling de hand toe, en zei:

— Top, ik ben uw man.

— Daar had ik op gerekend, was alles wat de andere zei.

De volgende dag was er in enkele hoeken van de effectenbeurs een grote bedrijvigheid te bespeuren.

Voor het bord, waarop de koersen genoteerd werden, door een jongeman in hemdsmouwen, met een stuk krijt en een spons gewapend, verdrong zich een groot aantal beursbezoekers.

Nu en dan klonken er luide kreten, afkomstig van effectenmakelaars die namens hun principalen hun orders schreeuwden.

Er werden vooral grote orders geboekt in Mexicaanse spoorwegen.

Deze effecten liepen sprongsgewijze op, tot grote verbazing van ervaren beursbezoekers, die zich niet konden voorstellen waaraan deze buitengewone koersstijging toe te schrijven was.

De hoofden werden bij elkaar gestoken en men mompelde reeds van een «pool», maar niemand wist of begreep wie er belang bij kon hebben deze «pool» te forceren.

Daarna begonnen de nieuwsgierigen eens te onderzoeken wie het waren die de effecten tegen zulk een hoge prijs opkochten en vrij spoedig klonk de naam door de zaal:

— Irwin Price.

Binnen twintig minuten waren de Mexicaanse Spoorwegen op die merkwaardige namiddag met niet minder dan 21 punten omhoog gegaan.

Geen enkele beursbezoeker, hoe doorkneed in het vak ook, kon zich een dergelijk feit herinneren.

Maar eensklaps kwam de terugslag.

Door een oorzaak, even raadselachtig als die, welke tot de stijging had geleid, begonnen dezelfde aandelen weer terug

te lopen; eerst langzaam, daarna sneller.

Men werd ongerust; hier en daar zag men reeds bleke gezichten.

Op het laatst ontstond er bijna een paniek in die hoek van de beurs.

In nog minder tijd dan nodig was geweest voor de stijging, liepen de Mexicaanse Spoorwegen weer tot hun oorspronkelijke stand terug.

En dat niet alleen; want door de onvermijdelijke terugslag daalden zij nog verder.

De beursbezoekers stonden elkaar als verwezen aan te kijken.

Iets dergelijks hadden zij nog nooit beleefd.

Toen werd hier en daar een vraag gehoord:

— Zit Price er niet in? vroeg die een fluisterend aan de ander.

— Ja, hij heeft grote pakketten gekocht; ik hoor zelfs zeggen voor zestigduizend pond.

— Nog meer, riep een ander uit. Ik hoor zoëven van iemand van zijn kantoor, dat het voor bijna negentigduizend is geweest.

— Maar dan moet hij er minstens dertigduizend pond bij hebben ingeschoten, werd er geroepen.

Reeds enkele uren later wist iedereen waaraan hij zich te houden had.

Irwin Price had bij de ongehoorde rijzing der effecten en de daarop volgende daling zesentwintig duizend pond sterling verspeeld.

Nog dezelfde avond ging de soiréé ten huize van de getroffen beurspeculant door, want ofschoon hij binnen enkele dagen zeer aanzienlijke verliezen had geleden, wilde hij niet laten blijken dat hij zich dat verlies aantrok.

Het was als gewoonlijk druk in de zalen van zijn huis.

En als gewoonlijk trok de Radjah van Indragora het meest de aandacht.

Zodra hij de gelegenheid er toe zag, trad hij op Mrs. Price toe, die zeer zenuwachtig scheen te zijn en vroeg haar, zo zacht dat niemand anders het

kon verstaan:

— Welnu, mevrouw?

— Geen sprake van.

Deze vlug en zacht gesproken woorden waren iedereen ontgaan, zelfs aan

Brand en Raffles die onder de gasten behoorden.

Maar die weinige woorden deden het gelaat van de Indiër en de lippen van de jonge vrouw zenuwachtig trillen...

HOOFDSTUK VII

ER VLOEIT BLOED

Raffles en Brand waren de volgende dag verdiept in de lezing der ochtendbladen, toen de jongeman plotseling een kreet van schrik en verbazing liet horen.

Raffles legde zijn blad weg en vroeg:

— Wat is er aan de hand? Een ernstig ongeluk?

— Irwin Price is vanmorgen vermoord in zijn kamer gevonden.

— Grote Goden, riep Raffles uit, en de dader?

— Onbekend...

— En zijn vrouw?

— Dat is het meest raadselachtige; zij is spoorloos verdwenen.

— Wat zeg je daar? riep Raffles uit.

— Het is zoals ik zeg. Men heeft haar vannacht om een uur of half drie voor het laatst in de grote balzaal gezien en sedert dat oogenblik is zij op raadselachtige wijze verdwenen.

— Daar begrijp ik niets van. En Price? Is die daarna nog gezien?

— O ja..., nog wel een half uur daarna. Toen heeft hij op zijn beurt de balzaal verlaten, waarschijnlijk om te kijken waar zijn vrouw bleef, maar niemand heeft hem niet zien terugkomen en daar het al laat was, zijn de gasten, die toen al grotendeels verdwenen waren, naar huis gegaan, zonder zich verder om hun gastheer te bekommeren.

— En Saya Sindhia?

— Die had al om twaalf uur afscheid genomen.

Raffles vouwde de beide handen tussen de knieën en bleef in gedachten voor zich uit staren.

Toen richtte hij zich op en streek zich langzaam met de hand over het voorhoofd.

— Wat zou er gebeurd zijn? mompel-

de hij. Zou de Indiër...

— Ik geloof dat de politie ook eerst iets dergelijks dacht, zei Brand, maar zij zullen daar wel een wenk van hogere hand hebben gekregen om het onderzoek in de richting van die Indische vorst te staken.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Dat is juist iets voor onze prachtig ingerichte maatschappij, mopperde hij. Omdat de dader misschien een hooggeplaatst persoon is, zou men er angstvallig voor moeten waken hem als misdadiger aan de kaak te stellen. Nu, maar ik houd mij met dergelijke overwegingen niet op en ik ben voornemens deze geheimzinnige kwestie op te lossen. Marjolyne Price heeft mij steeds onder haar beste vrienden gerekend en ik zal haar tonen, dat ik haar vriendschap werkelijk waard ben.

Hij zweeg even en vervolgde toen met gefronste wenkbrauwen:

— Er zijn dus volstrekt geen aanwijzingen betreffende de dader?

— Volgens de krant niet.

— Waarmee is de moord gepleegd?

— Met een revolver.

— Heeft men het wapen gevonden?

— Dat is te zeggen, men heeft vlak bij de rechterhand van de vermoorde zijn eigen revolver gevonden, waarvan drie patronen waren verschoten.

— Welnu, dan kan hij toch zelfmoord gepleegd hebben?

— Neen, want de kogel, die hem doodde, was van groter kaliber.

— Dan zou Irwin Price zich dus verdedigd moeten hebben, riep Raffles uit.

— Zo vat de politie het ook op, maar het is enigszins vreemd, dat het schot

of de schoten niet gehoord zijn.

— Dat is niet zo biezonder, want als ik mij niet vergis ligt de werkkamer van Irwin Price nog al afgelegen en de muren zijn zeer dik en met zware gobelins bedekt.

— Geen verdere aanwijzingen?

— Volstrekt geen.

— Is er gestolen?

— Er wordt niets vermist.

Raffles stond op en liep langzaam de setzaal op en neer.

Toen bleef hij vlak voor Brand staan en zei:

— We moeten proberen de zaken in onderling verband te beschouwen, want ik ben er zeker van dat de rampen op financieel gebied, die de vermoorde in de laatste dagen getroffen hebben, in verband staan met zijn dood en in ieder geval met de verdwijning van zijn vrouw. Eerst lijdt Price een groot verlies door een verkeerd bericht in een krant, vervolgens verliest zijn paard, dat in normale omstandigheden bijna zeker had moeten winnen en voor de derde maal krijgt hij een geweldige duw, doordat de aandelen van de Mexicaanse Spoorwegen op onverklaarbare wijze eerst aanzienlijk stijgen en dan plotseling weer teruglopen. Alles bij elkaar gerekend heeft hij aldus een verlies van ongeveer vijftig duizend pond sterling geleden.

— Ik ben er van overtuigd, dat hier een geheimzinnige drijfkracht achter zit, een drijfkracht die over een bijna onuitputtelijke rijkdom beschikt.

— Hoe kom je op dat idee? riep Brand verbaasd uit.

— Ik bedoel dat het totaal verzonnen berichtje in « The Financier », daarin natuurlijk niet bij vergissing is gekomen, maar dat het er in geplaatst is door iemand, die niet op een paar miljoen behoeft te zien. Een bewijs voor mijn stelling is, dat het weekblad reeds in andere handen is overgegaan, zoals ik hoor.

— Ja, dat is heel merkwaardig, merkte Brand.

— Nu het renpaard. Het dier heeft niet verloren, omdat het minder snel was dan de winner, maar omdat het op

het laatste ogenblik kreupel werd. En hoe is het kreupel geworden? Omdat het in de nacht voor de wedren, waarschijnlijk alweer door omkoping met een zeer hoog bedrag, iemand in de stal van Soliman is kunnen doordringen en het dier door een fijns, voor het blote oog onzichtbare snede met een vlijmscherp lancet in een der kniepezen, veroorzaakt heeft, dat het dier op het eind van de wedren kreupel zou worden.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand.

— Ik was gisteren in de Windsor Club en daar werd er geen geheim van gemaakt.

— En de dader?

— De dader is hoogstwaarschijnlijk dezelfde, die voor het gefingeerde bericht betaalde en die een paar dagen later, natuurlijk ten koste van een aanzienlijk bedrag een « pool » opdreef in de Mexicaanse Spoorwegen ».

Brand had Raffles met open ogen aangestaard.

— Maar dan zou die man zo rijk moeten zijn als een Indische Nabob, riep hij uit.

Raffles liet een kort lachje horen.

— Ik geloof, dat je daar de spijker op de kop slaat, zei hij. Want die geheimzinnige personage is, naar mijn overtuiging een Indiër en buitengewoon rijk.

— Saya Sindhia? riep Brand op ongelovige toon.

— Ja, de Radjah van Indragora, hernam Raffles ernstig; die bedoel ik.

— Maar wat zou hij er mee hebben voorgehad om Price zo te benadelen? Wat kan hem daartoe bewogen hebben? En waarvoor die moord?

— De liefde voor diens vrouw antwoorde Raffles kortaf. Heb je zelf niet opgemerkt, gedurende de tijd dat wij hem gezien hebben, dat hij een vurige hartstocht koesterde voor Marjolyne Price?

— Je hebt gelijk, riep Brand opgewonden uit, dat valt niet te loochenen en dat zou heel wat verklaren.

— Alles amice, alles. Vergeet niet, dat wij met een Indiër te doen hebben. En nog wel met een Indiër, in wiens rijk op zijn bevelen dukende in het stof

fulgen. Zijn rijkdommen zijn fabelachtig, en aan al zijn wensen kan hij voldoen. Welnu, zou een man met zijn vurige aard en zijn Indisch bloed kieskeurig zijn in de middelen om zijn doel te bereiken, als dat doel een vurig begeerde vrouw is?

— Het is best mogelijk dat je gelijkt hebt, zei Brand, maar haar verdwijning dan? Want je zult me moeten toestemmen, dat zij niet naar die bruine vent heeft willen luisteren.

— Waaruit leidt je het af, dat ze niet naar hem wilde luisteren?

— Uit het feit, dat hij zijn pogingen om haar tot andere gedachten te brengen door haar man groot nadeel te berokkenen, tot driemaal toe heeft moeten herhalen.

Raffles dacht even na.

— Dat is zo, zei hij peinzend, maar je kent Marjolyn Price niet, zoals ik haar ken. Zelfs al zou zij niet meer om haar man hebben gegeven, dan nog zou zij haar er hebben weten te verdedigen.

— Maar, beste Edward, dan moet het, dunkt mij, duidelijk zijn, dat de Indiër haar heeft ontvoerd, want volgens de beschrijving, die je van haar karakter geeft, is het natuurlijk buitengesloten, dat zij hebben samengezworen om Price te vermoorden.

— Van dat laatste is geen sprake, maar wat het eerste betreft, ik vrees, dat je daarin wel gelijk zou kunnen hebben. Als zij ontvoerd is, dan is er geweld gebruikt, daarop durf ik wel zweren.

— En wat zijn nu je plannen?

— Vraag je dat nog? Ik zal natuurlijk niet rusten voor ik haar en zijn verblijf ontdekt heb.

— Maar, Edward, dat behoort ons in

het geheel geen moeite te kosten. De Indiër logeert immers in het Cecil Hotel? Raffles haalde de schouders op.

— Dat is zijn officiële verblijfplaats, maar er is natuurlijk geen sprake van dat hij Marjolyn Price daar heen zal hebben gebracht. Neen, hij zal hier wel ergens in de buurt een geheim adres hebben, een huis, door een van zijn ondergeschikten gehoord, waarschijnlijk dezelfde man, die de uitvoering op zich heeft genomen van die drie financiële transacties, want het is duidelijk dat een man als de Radjah van Indragora met iets dergelijks niet zelf zijn handen zal vuil maken. Kom, Charles wij verpraten onze tijd; wij moeten direct aan de slag.

— Waar denk je je onderzoek te beginnen?

— Mij dunkt in het kantoor van Irwin Price, want het spreekt van zelf dat de man, die namens Sindhia optrad, in dat kantoor een of meer handlangers heeft gehad, anders had hij onmogelijk van tevoren kunnen weten welke effecten Price trachtte te kopen.

— Aan die redenering ontbreekt de logica niet, merkte Brand op. Nu, ik ben tot je dienst.

Toen zij bij de deur waren, greep Brand Raffles bij de arm:

— Als wij dat geheime adres van de Indiër gevonden hebben, wat denk je dan te doen?

— Marjolyn Price bevrijden.

— En als je dat gedaan hebt, denk je dan ook de moordenaar van Price te pakken te hebben?

Raffles wierp zijn vriend een eigenaardige blik toe.

— Price, zeg je? vroeg hij langzaam. Wel, ik geloof niet, dat Irwin Price vermoord is.

HOOFDSTUK VIII

WAAR IS SAYA GOEKWAR SHINDIA?

Een kwartier later bevonden Raffles en Brand zich in de grote blauwgelakte Bentley op weg naar het kantoor van Irwin Price.

Raffles scheen in diepe gedachten

verzonken te zijn.

Brand begreep dat Raffles een of ander spoor in zijn gedachten volgde, maar waarheen dat spoor zou leiden, bleef hem verborgen.

Hij wachtte er zich echter wel voor, Raffles in diens overpeinzingen te storen.

Toen de auto voor de deur van het kantoor stopte, stapten de beide vrienden uit.

De deur werd door een agent bewaakt, maar een visitekaartje met een paar woorden van de hoofdinspecteur van politie Baxter, dat Raffles steeds bij zich droeg, deed wonderen.

De bedienden waren allen aan hun lessenaars gezeten, maar er werd niet gewerkt, en blijkbaar stonden de meesten op het punt het kantoor te verlaten.

Fluisterend zaten zij te praten toen Raffles en Brand binnentraden.

Raffles ging direct naar de oude boekhouder, die met ernstig gelaat in zijn lessenaar zat en vroeg:

— Weet u ook of het parket er al geweest is?

— Ja, mylord, antwoordde de man, die Raffles kende. Wij zijn allen zo even ondervraagd.

Raffles wierp een blik om zich heen.

— Mis ik niet een van de jongelieden, vroeg hij toen?

— Ja, mylord. Stewart is na de ondervraging aanstonds naar huis gegaan. Hij scheen zich de zaak zeer aan te trekken.

— Kunt u mij ook vertellen of men het lichaam van mijnheer Price al heeft weggehaald?

— Neen, mylord antwoordde de boekhouder op gedempte toon. Men heeft het stoffelijk overschot op een divan in zijn werkkamer gelegd. De dokter is zo juist weggegaan.

— Ik zou het lijk gaarne nog eens zien? Zou dat kunnen?

— Ik zou niet weten wat daar op tegen is. Gij kent immers de weg? Het dienstpersoneel is erg in de war, dat kunt ge wel begrijpen.

— O, niemand behoeft zich moeite te geven, ik weet de weg. Wees zo goed mij te volgen, mijnheer Brand.

De beide mannen verlieten het kantoor, volgden een paar gangen en bereikten ten slotte het vertrek, waar het lichaam van de dode lag.

Daar de deur niet gesloten was, konden Raffles en Brand binnen gaan.

Het vertrek was gelijkvloers gelegen en kwam op de tuin uit.

Voor de beide dubbele ramen, die tot aan de vloer reikten, waren de gordijnen nog half dicht geschoven.

Raffles trok ze open, zodat het licht ongehinderd de kamer binnenstroomde.

Daarop trad hij op de divan toe, waar op het lichaam van de dode was neergelegd.

Het gelaat vertoonde een onmiskenbare trek van woede en haat.

Raffles boog er zich over heen en schudde toen nadenkend het hoofd.

— Het is duidelijk te zien, zei hij dat Mr. Price in ieder geval niet overhoeds is neergeschoten. Hij heeft de man, die hem kwam doden gezien, en diens aanblik heeft deze trekken van woede en haat op zijn gelaat gegrift.

Raffles wees Brand op het cirkelronde kleine gat in het overhemd, dat op de borst was opengemaakt, evenals het hemd, en zei:

— De kogel, die hem gedood heeft is in ieder geval niet van dichtbij afgeschoten, want het linnen is hoegenaamd niet verschroefd.

Hij stond op en liep langzaam het vertrek op en neer, dicht langs de wanden.

Toen wenkte hij Brand bij zich.

— Daar zitten de kogels, zei hij, terwijl hij naar verschillende plekken in het behang wees. Dezen hebben gemist, maar de eerste kogel uit de revolver van zijn aanvaller was maar al te goed gericht en doorboorde hem het hart. Hij weet je hoe dat kwam?

Brand haalde de schouders op.

— Hoe zou ik het weten? Ik heb er geen flauw idee van.

— Omdat die kogel werd afgeschoten door een wraakzuchtige hand, en zulke een hand trilt zelden. Hier is niet vermoord Charles, hier heeft een tweegevecht plaats gehad.

De jongeman slaakte een kreet van verbazing.

— Hoe weet je dat in 's hemelsnaam? riep hij uit.

— Weten is het woord niet, maar ik heb een sterk vermoeden. Ik ben namelijk van vele dingen uit het verleden

van Mrs. Price op de hoogte, en ik weet dat zij jaren geleden in Amerika dol verliefd is geweest op een man. Ik weet ook, dat die man beticht werd van roof en in de gevangenis werd opgesloten. Zij heeft mij dat alles verteld, maar verzwegen dat het haar man is geweest op wiens beschuldiging haar minnaar wegens die roof werd veroordeeld.

— Goede hemel, daar heb ik nooit iets van geweten, riep Brand uit.

— Och, waarom zou ik met de geheimen van anderen te koop lopen?

— Maar hoe zou dan die man hier binnengedrongen zijn? vroeg Brand.

— Dat moet natuurlijk gebeurd zijn, nadat Marjolin Price ontvoerd was.

— Kan zij misschien niet vrijwillig met hem zijn meegegaan?

Raffles schudde het hoofd.

— Of hij haar ontvoerd heeft, valt natuurlijk nu nog niet met zekerheid te zeggen, maar nooit zou zij met hem meegegaan zijn, tenminste niet goedschiks, als hij haar man zou hebben gedood.

— En geloof je dat de politie deze bewering zo maar zal aannemen?

— Dat zal wel moeten, als ik de feiten meedeel, antwoordde Raffles half kalm. Overigens ben ik niet van plan dat te doen voor ik zelf zekerheid heb.

— En wat gaan wij nu doen?

— Ons die zekerheid verschaffen. Kom, ga mee. Wij hebben hier genoeg gezien.

— Een ding zou ik nog graag willen weten, Edward.

— En dat is?

— De bezoeker die hier met Price geduëlleerd heeft, moet toch door een der bedienden zijn binnengelaten.

— Dat is niet volstrekt zeker. De man, van wien ik vermoed dat hij door Irwin Price in het ongeluk is gestort, kan wel zeer laat op de soirée verschenen zijn en zich onder de gasten hebben ongemerkt, zonder dat het opviel, daar de jaren en het verblijf in de gevangenis hem wel zeer zullen hebben veranderd. Het kan niet zo moeilijk voor hem zijn geweest een voorwendsel te bedenken om Mrs. Price naar de

ze kamer te lokken. Het is evengoed mogelijk, dat hij zich hier verscholen heeft, bijvoorbeeld achter een der dikke gordijnen voor de ramen en met geduld gewacht heeft tot de man verscheen, die hij als zijn doodsvijand beschouwde.

— Goed; dat wil ik aannemen. Dan heb ik nog slechts deze opmerking te maken: Dat je opvatting van deze kwestie best door de feiten kan worden gelogenstraft.

— Dat ontken ik volstrekt niet, antwoordde Raffles kalm. Ik uitte slechts een veronderstelling, waarvan ik kan zeggen dat deze niet al te onwaarschijnlijk is. Maar kom nu mee.

De beide vrienden verlieten het vertrek, nadat Raffles de gordijnen weer had dicht geschoven.

Zij begaven zich nogmaals naar het kantoor, waar Raffles zich het adres van Stewart liet geven.

— Naar de King Charlestreet, nr. 14 James, riep Raffles de chauffeur toe, toen zij in de auto stapten.

De auto reed weg en stopte ongeveer twintig minuten later voor een groot flatgebouw.

— Moet ik wachten, mylord? vroeg de chauffeur.

— Ja, James; ik vrees dat je voor vandaag nog niet van me af bent.

Brand had reeds aangebeld en de deur werd geopend door een fris, blozend dienstmeisje.

— Mijnheer Stewart thuis, meisje? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer, zijn flat is op de derde verdieping, de derde deur rechts in de gang. Zijn naamkaartje is op de deur geprikt. Maar als u hem spreken wilt, moogt gij u wel haasten, want ik geloof dat mijnheer op het punt staat op reis te gaan.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik.

Raffles nam Brand onder de arm en het tweetal ging snel de trap op.

Op de derde verdieping gekomen, volgden zij de gang ter rechterzijde van het portaal, en hadden weldra de deur bereikt, met het naamkaartje van hem die zij zochten.

Raffles boog zich en keek door het

sleutelgat.

Toen richtte hij zich op, wenkte Brand hem te volgen, draaide de kruk om en trad binnen.

Stewart stond in zijn hemdsmouwen voor de tafel, bezig een valies te pakken.

Op het geluid van de opengaande deur wendde Stewart zich met verschrikt ge-laat om.

Raffles deed kalm de deur achter zich dicht, keek de jongeman aandachtig aan en vroeg:

— Gij zijt mijnheer Stewart?

De aangesprokene knikte stom.

— Weet gij wie ik ben? vroeg Raf-fles.

— Neen, mijnheer, antwoordde de aangesprokene, terwijl hij Raffles een schuwe blik toewierp. Ik ken u niet en ik weet ook niet waaraan ik uw onaangediend bezoek te danken heb. Ik had het dienstmeisje gezegd dat zij niemand onaangediend mocht binnenlaten.

— Dat kan ik mij levendig voorstel-len, hernam Raffles spottend. Ga eens even zitten en laat dit alles met rust, want ik vrees dat gij uw reis nog enige tijd zult moeten uitstellen.

Stewart keek Raffles met verschrikte ogen aan, maar hij gehoorzaamde niet-temin.

Ook zijn beide ongewenste bezoekers gingen zitten.

— Vertel mij eens, waarde heer Ste-wart, vroeg Raffles, hoeveel heeft het u wel opgebracht om te verraden welke effecten mijnheer Irwin Price dacht te kopen?

Stewart wilde opstaan, maar hij viel aanstonds op zijn stoel terug.

Stotterend antwoordde hij:

— Ik weet niet waar u het over hebt; ik begrijp u niet.

— Weet gij het waarlijk niet? vroeg Raffles minachtend. Dan zal ik mij zelf moeten overtuigen.

Met een vlug gebaar nam Raffles de jas van de stoelleuning, tastte in de bin-nenzak, haalde er een splinternieuwe por-tefeuille uit, opende deze en liet een kort lachje horen.

— Nu, de persoon die u dat karweitje heeft opgedragen, heeft in ieder geval niet op een paar duizend pond sterling

gekeken. Ik maak u mijn compliment.

Hij stak de portefeuille in de zak, hing de jas weer over de stoelleuning en wendde zich toen opnieuw tot Stewart, die roerloos met bleek en vertrokken gelaat had toegezien:

— Als gij mijn raad opvolgt, waarde heer Stewart, dan vertelt gij mij alles. Als gij weigert zal ik genoodzaakt zijn, de zaak bij de politie aan te geven. Bedenk dus wel wat gij doet.

— Wie zijt gij, dat gij het recht zoudt hebben mij dat te vragen? vroeg Ste-wart hees.

Raffles hief met een afwerend gebaar de hand op.

— Wij zullen mijn naam er buiten laten, mijnheer Stewart, ik verzeker u dat deze zeer bekend is. En neem nu spoedig een besluit, want ik zie daarin ginds een telefoontoestel en het behoeft mij maar een paar woorden te kosten u te laten arresteren. En dat ik dat niet aanstonds doe, hebt gij te danken aan mijn vriendschap voor Mr. Price, die ik wil redden.

— Ik bezweer u dat ik niets te maken heb met de moord op mijnheer Price en de vlucht van zijn vrouw, riep de jongeman.

Raffles maakte een ongeduldig gebaar.

— Dat weet ik heel goed, zei hij. Ik weet dat gij daaraan onschuldig zijt.

Nu boog Stewart zich, zover hij kon, voorover en fluisterde:

— Ik geloof dat ik weet wie de moor-denaar is.

Raffles hief verbaasd het hoofd op, want daarop had hij zeker niet gerekend.

— Een paar dagen geleden, vervolgde Stewart, moest ik even naar de privé woning van Mr. Price. Ik moest daartoeft de kleine ontvangtsalon voorbij, maar bleef plotseling staan, omdat ik opge-wonden stemmen meende te horen. Ik vergiste mij niet; ik hoorde een vreemde mannenstem, die op hartstochtelijke toon sprak. Wat hij echter zei, kon ik niet goed verstaan. Toen hoorde ik duidelijk de stem van Mr. Price die uitriep: « O, doe het niet Jack, nog eens, doe het niet om mijnentwille ». Daarop hoorde ik haar in luide snikken losbarsten. Ik begreep natuurlijk niet wat daar hingon

verhandeld werd, en misschien was ik nog wel langer blijven luisteren, maar ik hoorde voetstappen, die naar de deur kwamen en ik maakte dat ik weg kwam.

— En hebt gij die man later nog gezien? vroeg Raffles.

— Neen.

— Gij weet dus niet wie hij was?

— Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen. Mrs. Price had, voor zo ver ik weet geen mannelijke bloedverwanten, en onder haar vrienden is er maar een, die zij bij zijn voornaam Jack aanspreekt en diens stem was het zeker niet.

Raffles keek strak voor zich uit.

— Die mededeling is niet zonder belang, zei hij half in zich zelf.

Daarop vervolgde hij luid:

— En vertel mij nu uw eigen geval, en verzwijs niets, want ik geef u de verzekering dat het u zou berouwen. Ik weet toch reeds bijna alles.

De jongeman scheen zich nog even te bedenken en toen zijn besluit te nemen.

— Goed, zei hij, ik zal u alles vertellen.

En nu hoorde Raffles alles wat er een paar dagen geleden gebeurd was.

Toen Stewart had uitgesproken en met hangend hoofd voor zich uit keek, vroeg Raffles:

— Hebt gij niets verzwegen?

— Neen, antwoordde de jongeman.

— Gij liegt, riep Raffles streng uit. Gij hebt mij zoëven gezegd, dat die onbekende man met de kleine muizenogen u streng verboden had onderzoek te doen naar het huis, waarheen gij uw draadloze telegrammen moest zenden. Ik ben er vast van overtuigd dat gij u daaraan niet gestoond hebt. Misschien wel om daardoor uw lastgever in uw macht te krijgen, en hem later nog meer geld te kunnen afpersen. Zeg of het niet waar is.

De jongeman boog het hoofd.

Bijna toonloos kwam het over zijn lippen:

— Het is zo.

— En hebt gij het huis ontdekt waarop de antenne zich bevond?

— Het huis heb ik gevonden maar ik heb niet kunnen ontdekken door wie

het bewoond werd. Ik heb alleen uit de verte de kleine man met zijn muizenogen zien binnengaan en toen achtte ik het geraten mij uit de voeten te maken. Alvorens ik er voor de tweede keer naar toe kon gaan, gebeurde deze ellendige moord, die mij zodanig aangreep en bang maakte, dat ik mij voornam onmiddellijk naar het vasteland over te steken.

— Dat was zeer onvoorzichtig van u, zei Raffles, want zodoende zoudt gij de verdenking op u hebben kunnen laden de moord op Irwin Price te hebben gepleegd. Duid mij eens aan waar dat huis in kwestie zich bevindt, zei Raffles.

— In Highbury, mijnheer, niet ver van de bekende tennisvelden. Dicht daarbij is een heuvel, waarop zich drie huizen bevinden. Twee daarvan zijn nog in aanbouw, het derde is gereed, maar alleen de twee benedenste verdiepingen zijn bewoond. Dat is het huis.

— Begrepen, zei Raffles, uw beschrijving is zeer duidelijk.

Hij stond op en vervolgde:

— Ik zou u aanraden nog een paar dagen in Londen te blijven totdat het hele geval is opgehelderd. Wat het geld betreft, dat gij gekregen hebt, als verradersloon, ik had eigenlijk grote lust om het u tot de laatste penny te ontnemen, maar misschien ben ik toch niet de aangewezen persoon om hierin als rechter op te treden. Maar het geld zal u geen geluk aanbrengen, dat is zeker.

Stewart stond op en keek Raffles met een onzekere blik aan.

Toen sloeg hij plotseling de handen voor het gelaat en barstte in een zenuwachtig snikken uit.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, riep hij uit, dat geld heeft mij steeds in de handen gebrand. Neem die portefeuille mede, breng het geld naar de politie en laat ik er nooit meer van horen.

Raffles knikte zwijgend en ging langzaam naar de stoel waarop de jas hing, nam er de portefeuille uit, telde vlug de bankbiljetten en stak er de verwonderde Stewart een gedeelte van toe.

— Hier zijn twee duizend pond sterling, zei hij. Dat is voor een jongeman

als gij zijt een groot bedrag. Ik weet van wie dit geld afkomstig is en ik ken ook het karakter van de man, om wiens wille het werd aangeboden. Ik ben het nu die het u geef, en gij kunt het gerust aannemen. Neem het, vertrek over een paar dagen naar het buitenland en begin een nieuw leven. Gij zijt jong, en

met energie kan men alles bereiken. Zonder de jongeman de tijd te laten van zijn verbazing te bekomen, nam Raffles zijn hoed en verliet het vertrek, door Brand gevolgd.

— Naar huis, James, riep hij de chauffeur toe, zodra zij het portier van de auto openden. Neem de naaste weg.

HOOFDSTUK IX

DE DOLENDE RIDDER

Zodra Raffles en Brand thuis waren, begaven zij zich naar de slaapkamer van Lord William Aberdeen, waar zij uit het geheime vak in de wand een aantal kledingstukken namen.

— Wij gaan nu zeker naar dat huis? vroeg Brand.

— Zonder een ogenblik te verliezen. Denk je dat ik Marjolyne Price nog een minuut in de handen van die Indiër wil laten. De hemel geve dat wij niet te laat komen.

— Het zal een gevaarlijke onderneming worden, denk je niet?

— Ongetwijfeld amice. Indiërs laten niet met zich spotten. Saya Sindhia schijnt te beschikken over een groot personeel. Het is ook duidelijk dat die man met zijn vossengezicht, over wie Stewart sprak, een geheim agent van de Radjah is.

— De Radjah is daar zeker nooit anders dan 's avonds gekomen, of anders in een grote gesloten auto?

— Daarin zul je wel gelijk hebben, want anders had het geen nut in zulk een afgelegen wijk van Londen een huis te huren.

Onder het spreken had Raffles zich voor de spiegel gezet, opende nu een lade van zijn toilettafel en nam er een portret uit, dat hij naast zich neerzette.

— Wie is dat? vroeg Brand.

— De Radjah van Indragora. Ik zal zo vrij zijn zijn plaats in te nemen.

— Heb je dan zo'n witte soepjurk? Nu ja, dat zal wel. En in welk gewaad zal ik mij hullen. Ook zo iets moois?

— Het spijt mij, amice, dat ik je

die illusie zal moeten ontnemen. Integendeel, ik zal je moeten verzoeken je in de oudste vodden te steken die je maar kunt vinden.

— Dus zo iets als een bedelaar?

— Precies. Je gaat op post staan naast de deur van het bewuste huis en je wapent je met het geduld van een kat. Zodra je hem ziet vertrekken, bel je me op in de naastbijgelegen telefooncel. In een vermomming zal ik gemakkelijk binnenkomen, en eenmaal binnen zal ik wel ergens een raam voor je openzetten. Het zou mij zeer verwonderen als wij dan de aanwezige bedienden niet zouden kunnen overrompelen en Marjolyne Price ontvoeren.

— Steek een paar revolvers bij je, want als het bedrog ontdekt wordt en we zijn niet vlug genoeg met onze eigen vuurwapens, wel, dan geloof ik dat ik niet meer de moeite zal behoeven te nemen de bruine kleur van mijn gelaat te verwijderen, waarmee ik het op het ogenblik heb versierd.

Brand krabde zich achter de oren, maar maakte geen tegenwerpingen, en begon zich op zijn beurt te vermommen.

Binnen een half uur waren de beide vrienden gereed.

Brand keek Raffles met stomme verbazing aan.

— Als ik geen half uur vlak naast je had gezeten, zou ik stellig geloven dat je de Radjah van Indragora in eigen persoon waart.

— Lijkt ik op hem?

— Of je op hem lijkt? Mian, je bent

zijn spiegelbeeld.

— Zoveel te beter, dan behoef ik minder bevreesd te zijn voor herkenning.

— Maar de taal? vroeg Brand.

— Ik ken het dialect van Indragora gelukkig goed, zei Raffles glimlachend. Ik zal trouwens minder praten dan handelen. Als je klaar bent, dan gaan we weg.

Charles bekeek zich van top tot teen in de lange spiegel.

— Ik schaam mij eigenlijk wel een beetje in dit mooie pakje, zei hij.

— Als je de waarheid kunt horen, dan wil ik je wel zeggen dat je er uitziet om met geen tang aan te pakken, zei Raffles lachend, terwijl hij een paar revolvers in zijn schouderholsters liet glijden. En nu vooruit, want iedere minuut is kostbaar.

Na alle geheime vakken weer zorgvuldig te hebben gesloten, verlieten de beide vrienden de kamer, volgden de gang en bereikten zo een deur, die op het grote park uitkwam.

Zij liepen snel naar de garage waar Henderson hen reeds wachtte met een van de auto's, die sprekend leek op een taxi.

De chauffeur opende de brede deuren die uitkwamen op een zijstraat, waar zich bijna nooit iemand vertoonde.

De auto werd naar buiten gereden, de deuren werden gesloten en een ogenblik later waren de beide vrienden op weg.

De tocht duurde vrij lang, want het bewuste huis lag in een der noordelijke voorsteden van Londen.

Tegenover een reusachtig cricketveld op een stille plek, stopte Henderson.

Brand steeg uit en verdween in een zijstraat.

Langs een omweg bereikte hij kwasi moelijk op zijn stok leunend, en strompelend als een oud gebrektdig man, het huis waarin, als de redenering van Raffles ten minste op goede gronden berustte, Marjelyn Price moest zijn opgesloten.

Het was een groot, maar geen erg mooi huis en het was reeds op een afstand te zien, dat alleen de beneden verdiepingen bewoond waren.

Brand overtuigde zich eerst dat er op

nauwelijks honderd passen van het huis een telefooncel stond en stelde zich vervolgens op een straathoek zodanig op dat hij de huisdeur goed in het oog kon houden.

Zo verstreken er een paar uren.

Brand verveelde zich, begon reeds wat moe in de benen te worden en had reeds een aantal hartige vloeken aan de Indiër gewijd, toen zijn aandacht getrokken werd door een prachtige slee, die langs het cricketveld kwam aanrijden en voor de deur van het huis stopte.

Brand sloop nog enige meters dichterbij.

Daar hij nu echter niet zien kon, doordat de auto de deur geheel aan zijn blik onttrok, nam hij een kort besluit en besloot hij zich naast het portier op te stellen.

Achter het stuurwiel van de auto zat een kleine man met het gelaat van een vos en kleine stekende zwarte ogen.

— Ik mag een staart krijgen als dat niet die vent is, waarvan Stewart ons gesproken heeft, bromde Brand in zich zelf.

Binnenshuis had men waarschijnlijk de auto horen aankomen want even later ging de deur open.

Brand voelde zijn hart in zijn keel kloppen.

De Indiër stond op de drempel.

Hij was gekleed in zijn wit zijden gewaad, maar droeg daarover heen een lange bruine regenmantel, die hem tot op de hielen hing.

Zijn tulband scheen hij onder deze mantel verborgen te houden, althans hij was blootshoofds.

De man achter het stuurwiel wilde van zijn plaats af het portier openen, maar Brand was hem voor.

Hij deed het portier open en hield tegelijk met een smekend gebaar de hand op.

De Radjah wierp met een onverschillig gebaar een gouden kroon in de uitgestoken hand van de bedelaar, zonder die zelfs met een blik te verwaardigen en stapte toen in de auto.

Brand deed het portier dicht en stond nog te buigen, toen de wagen reeds ver was.

Toen strompelde hij zo vlug hij kon naar de telefooncel en belde Raffles op. Daarop ging hij zijn post naast de huisdeur weder innemen.

Geen tien minuten later kwam er weest een auto aanrijden.

Thans was het echter de namaak-taxi, aan Brand welbekend.

Raffles stapte uit, en trad op de voordeur toe.

Men scheen hem daar binnen te hebben zien aankomen, want bijna direct werd de deur geopend.

Raffles trad binnen.

Een Indiër, eveneens in een rijk gewaad gekleed, boog diep, toen hij zijn gewaande meester zag binnenkomen.

Nu kwam het gevaarlijke ogenblik voor Raffles.

Hij kende het inwendige van het huis in het geheel niet, en wist dus ook niet, waar zich de ontvoerde Marjolyn Price bevond.

Hij wist zich echter op meesterlijke wijze uit de moeilijkheden te redden.

— Dien mij bij haar aan, beval hij op korte toon.

De bediende keek wel even verbaasd, maar antwoordde zonder meer:

— Ja, Sahib.

Daarop ging hij Raffles voor naar een fraai gemeubeld vertrek, dat op een kleine tuin uitzag.

De Indiër opende de deur en sprak enige woorden in gebroken Engels.

Dadelijk trad Raffles binnen.

Hij sloot de deur weer achter zich en trad haastig op de jonge vrouw toe, die snel van de divan was opgestaan, waarop zij lag uitgestrekt.

Het was Marjolyn Price.

— Reeds terug? vroeg zij op zachte toon.

Raffles deed verbaasd een stap achteruit.

Die toon had hij zeker niet verwacht uit de mond van de vrouw, die met geweld was ontvoerd.

Hij herstelde zich echter spoedig en zei:

— Ja, Mrs. Price, het duurde korter dan ik had gedacht. Maar bleed je snel aan, want wij moeten dadelijk vertrekken.

— Dreigt er gevaar? Zijn zij je reeds op het spoor? riep de jonge vrouw op angstige toon.

Raffles staarde haar met grote ogen aan.

Hij meende te dromen.

Was dat de vrouw, die met de diepste haat jegens haar ontvoerder bezield moest zijn?

Hij wilde tot iedere prijs verhoed hebben.

Hij trad op Marjolyn Price toe, en greep haar hand.

— Hou je van me? vroeg hij op hartstochtelijke toon. Vergoet je mij, wat ik gedaan heb?

Mrs. Price keek hem met een innige blik aan.

— Ik vergeef het je van ganser harte. Ik weet immers, dat je dit alles slechts deed, omdat je mij boven alles ter wereld lief had. O, als dit niet gebeurd was, was ik nooit meer gelukkig geworden. Ik verachtte mijn man, nadat ik ontdekt had, dat hij door verraad de man in de gevangenis had weten te brengen, die ik toen van ganser harte liefhad, en die zich nu zo vreselijk gewroken heeft, ofschoon hij zelf een andere vrouw gevonden heeft, die hem mij heeft doen vergeten.

Raffles kon een glimlach slechts met moeite verbergen.

Vrouwenharten waren wel raadselachtig.

Toch wist hij zich te bedwingen en antwoordde:

— Stel je gerust, lief, die man heeft Price niet vermoord, maar in een tweegevecht gedood.

— Weet je dat zeker? riep Marjolyn Price. O, wat gevoel ik mij nu van een zware last bevrijd. Nu zal ik je volgen, waarheen je mij wilt voeren, al was het tot het einde der wereld. Ik heb je lief van het eerste ogenblik, dat ik je zag, maar mijn trots, mijn eer verboden mij, naar je te luisteren. Je hebt mij veroverd door je kracht, je sterke wil, je liefde. Ik ben de jouwe voor eeuwig. Met geweld heb je mij ontvoerd, ik geef mij vrijwillig aan je.

Wankelend, met half geloken ogen kwam de jonge vrouw naar de gewaande

Indiër toe.

Raffles begreep, dat hij zich in een zeer lastig parket bevond, maar het toeval redde hem.

De deur werd eensklaps opengeworpen, en op de drempel verscheen de Radjah van Indragora.

Met een woeste kreet wilde hij zich op zijn dubbelganger werpen.

Maar Raffles retireerde bliksemsnel naar een der ramen, die op de tuin uitzagen, terwijl hij tegelijkertijd zijn revolver trok.

Hij wierp het raam open en sloeg een been over de rand.

Toen met de revolver op de Indiër gericht, wendde hij zich tot Marjolyn Price met de woorden:

— Vergeef mij, mevrouw. Ik bezweer u, dat ik slechts uw welzijn op het oog had. Ik meende hier iemand te vinden in tranen badende, en aan de wanhoop ten prooi; ik heb mij vergist. Ik verzoek u mij te excuseren.

— Wie zijt gij? vroeg Marjolyn Price toonloos, en met bleek, verwonderd gelaat van de een naar de ander starend.

— Dat doet er weinig toe, mevrouw, zei Raffles. Ik was een vriend, maar ik geloof dat ik u thans het best mijn vriendschap kan betuigen door met de meeste spoed te verdwijnen. Mij blijft niets anders te doen, dan u geluk te wenschen, en de hoop uit te spreken, dat gij u deze stap nooit zult berouwen.

Met deze woorden trok Raffles ook zijn ander been over de vensterbank, sloot op een bijzondere wijze, en snelde toen als een haas langs de muur naar de voorzijde van het huis, waar Brand en Henderson hem reeds wachtten.

— Wel? vroeg Brand ongerust, toen hij zijn vriend alleen zag terugkomen.

— Wel, Charles zei Raffles met een fijn glimlachje, ik heb een prachtige gelegenheid verzuimd, mij voor eeuwig belachelijk te maken.

De volgende aflevering bevat :

TUSSEN TWEE VUREN

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266